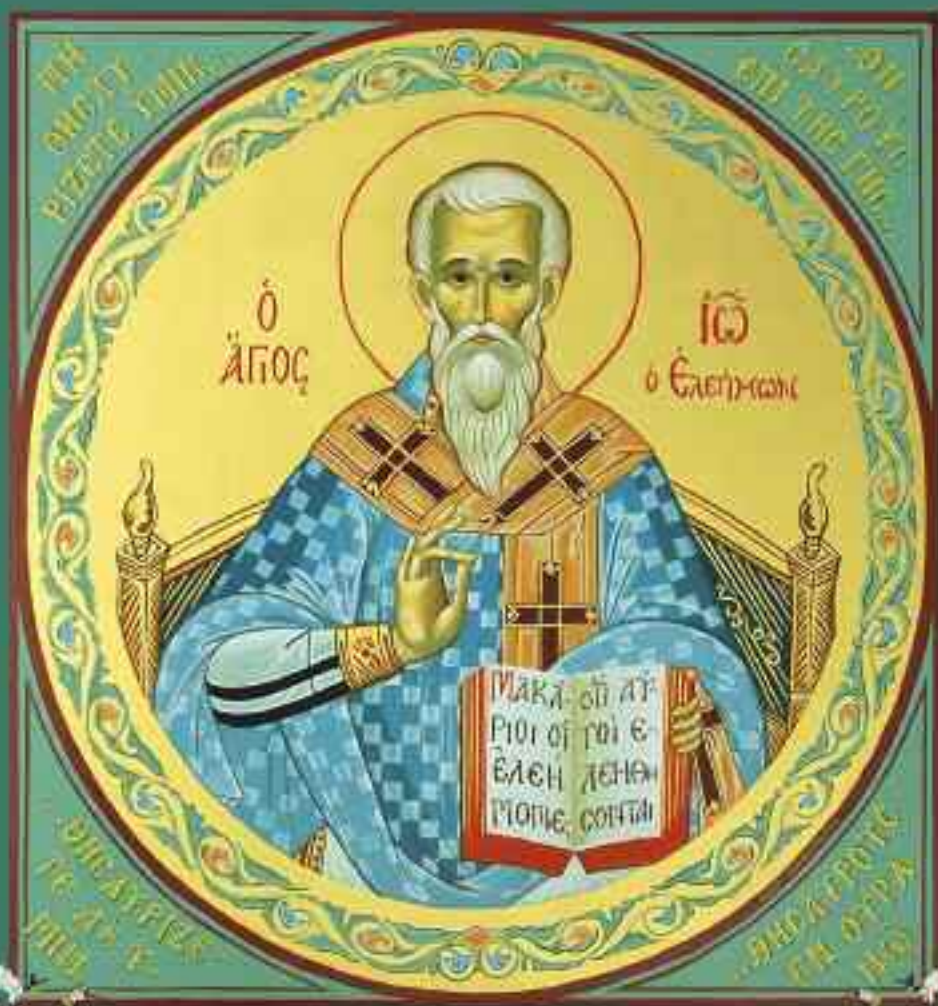

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

ΤΕΥΧΟΣ 36^ο Απρίλιος – Ιούλιος 2022

ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ
Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΜΑΣ

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ
ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1964

e-mail: merimnatonptoxon@gmail.com

site: merimnatonptoxon.gr

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Έτος 2022

Τεύχος 36^ο

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

Φιλανθρωπικό Σωματείο
ΜΕΡΙΜΝΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ
Α. Μ. 734 (3793)
Απόφ. Πρωτ. Θεσ/νίκης
3399/1964

ΕΔΡΑ

Έθνικης Αμύνης 22
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 546 21
Τηλ: 2310 233 548,
Fax: 2310 233 548

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

Ιωάννης Σχοινάς

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ιωάννης Σχοινάς
Παναγιώτης Αναστασιάδης
Βασίλειος Τσιτσόλκος
Ηλίας Χαματζόγλου

Τιμή φύλλου: 1 ευρώ

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ

ΤΡΑΠΕΖΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ

213/296025-73

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

5211-036427-751

ALPHA BANK

846002002000196

EUROBANK

0026.0704.06.0200217643

Για τις καταθέσεις εισφορών,
δωρεών και συνδρομών σε πί-
στωση τών παραπάνω λογαρια-
σμών του Σωματείου, παρακα-
λούμε να αφήνεται μήνυμα με
τò ðνομά σας και τò ποσò στò
τηλέφωνο 2310 233 548, για να
σας στέλνουμε τήν ðφειλόμενη
ἀπόδειξη.

Ταχυδρομικές ἐπιταγές μπο-
ρείτε να στέλνετε στò ðνομα
του Ταμία κ. Κωνσταντίνου
Καρύδα και στή διεύθυνση
Έθνικης Αμύνης 22, ΘΕΣΣΑ-
ΛΟΝΙΚΗ 546 21. Επίσης στήν
περίπτωση που ἐπιθυμείτε να
προσφέρετε χρήματα ἀπò τò
σπίτι ή τò γραφείο σας, μπο-
ρείτε να τηλεφωνείτε στòν κ.
Βασίλειο Τσιτσόλκο, στὰ τηλέ-
φωνα 2310 927 440 και 6937
092 430.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

Ιωάννης Σχοινάς,

2396110130 & 6944960340

Πρόεδρος

Παναγιώτης Αναστασιάδης,

Αντιπρόεδρος

Βασίλειος Τσιτσόλκος,

Γ. Γραμματέας

Κωνσταντίνος Καρύδας,

Ταμίας

Ιωακείμ Χαματζόγλου,

Μέλος

Έλένη Διαμαντοπούλου,

Μέλος

Χριστόδουλος Σαλαμανδράκης,

Μέλος

Φόβος Θεούσελ. 4

Ή Παραγία μαςσελ. 5

Ή ἀρρώστειασελ. 6

Ο Άγιος Νεκτάριος

σελ. 7

Στοιχεῖα Ἀγιότηταςσελ. 8

Ή μετάνοιασελ. 10

Περὶ Προσευχῆςσελ. 12

Ή τήρηση τῶν ἐντολῶνσελ. 14

Ἐπεὶ ὁ Ἅγιος Παῖσιος

σελ. 16

Παλιές Ἱστορίεςσελ. 17

Ή ἀδικίασελ. 18

Ή ταπεινοφροσύνησελ. 19

Ο μικρός ἥρωαςσελ. 20

Ἀράλωση χαιρετισμῶν
τῆς Παραγίας μας

σελ. 21-23

Προαίρεση Ἐπικοινωνίας

Μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς γέτος θὰ γιορτάσουμε πλεόν ὁμαλά, ὅπως παλιά, τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα, ἐρχόμαστε καὶ πάλι γιὰ τὰ σὰς εὐχηθοῦμε Καλὴ Ἀράσταση καὶ Καλὸ Πάσχα μὲ εὐλογία Κυρίου καὶ τὴν προστασία τῆς Παραγίας μας καὶ τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ.

Παραμένοντες ἐντολοδόχοι τῆς ἐπιθυμίας σας γιὰ συμπαράσταση καὶ ἀνακούφιση τῶν ἀναγκασμένων συμπολιτῶν μας, πὺν μᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεὸς τὰ διακοροῦμε, συνεχίζουμε τὸ ἔργο μας πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Εὐλογεῖ ὁ Θεὸς καὶ μὲ τὶς εὐχὲς καὶ τοῦ προστάτου τοῦ Σωματείου μας Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, καταφέραμε καὶ γέτος τὰ ἐφοδιάσουμε μὲ δυὸ τόνους περίπου τρόφιμα σὲ ὄσπρια, ρύζια καὶ μακαρόνια τὰ συσσίτια πὺν λειτουργοῦν Ἑροριακὰ Φιλόπτωχα Ταμεῖα τῆς πόλης μας τῆς Θεσσαλονίκης.

Τὰ συσσίτια πὺν δὲν μπόρεσαν τὰ λειτουργήσουν, λόγῳ τῶν περιορισμῶν πὺν ἔχουν τεθεῖ γιὰ τὴν ὑγεία μας, ἔδωσαν δέματα μὲ τρόφιμα στοὺς δοκιμαζόμενους συμπολίτες μας καὶ ἔτσι δὲν ἔμειναν ἀνεπεργὰ καὶ δὲν ἔμειναν χωρὶς ὑποστήριξη καὶ οἱ φίλοι πὺν ζήτησαν βοήθεια, γιὰ τὰ ἀνταπεξέλθουν στὶς ἀνάγκες τους καὶ τὰ ἐπιβιώσουν μὲ ἀξιοπρέπεια.

Εἶναι γεγονός πὼς ἡ συμβολὴ τῶν μελῶν καὶ τῶν δωρητῶν μας ἔχει ἀρκετὰ συρρικνωθεῖ, ἐνῶ καὶ τὸ κληροδότημα τοῦ μακαριστοῦ μέλους τοῦ Σωματείου μας Μιχαὴλ Μουστάκα δὲν καρποφόρησε, καθὼς ρομικίστικα προβλήματα ἐπέτρεψαν στὶς τράπεζες τὰ μᾶς δεσμεύουν τὶς ἀποδόσεις τῶν τίτλων, πὺν θὰ διατίθετο γιὰ τὴν ἀνακούφιση τῶν φτωχῶν τῆς πόλης μας.

Αὐτὸ εἶχε ὡς συνέπεια ἡ δέσμευσή μας τὰ ὑπηρετήσουμε τὴ βούληση τοῦ διαθέτη, τὰ μᾶς ἔχει δημιουργήσει μόνο ἀρκετὰ βαριά ἔξοδα, χωρὶς καμία ἀπολύτως ἀπολαβή, πρᾶγμα πὺν πλεόν δυσχεραίνει καὶ τὰ οἰκονομικὰ τῆς ΜΕΡΙΜΝΑΣ.

Ἀνυσυχῶς δὲν διαφαίνεται τὰ εἶναι εὐκολὴ ἡ λύση τῶν ρομικῶν αὐτῶν προβλημάτων, καθὼς περιμένουμε δικαστικὲς ἀποφάσεις τὰ δώσουν διέξοδο στὰ προβλήματα, πὺν ἔχουν ἀνακύψει.

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ & ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΔΩΡΕΕΣ **ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ**

- ◆ **Λιάλιος Δημήτριος-Λιάλιου Οὐρανία** 100€ εἰς μνήμην τοῦ κουμπάρου τους Κερασαρίδη Γεωργίου
- ◆ **Παπαδοπούλου Ἀθηνά** 300€ εἰς μνήμην Δανάης Λάλου καὶ Ἰωάννου Βογιατζῆ
- ◆ **Κεραμάρη Στέλλα** 200€ συζύγου εἰς μνήμην Χρήστου Κεραμάρη
- ◆ **Τσιτσόλκος Βασίλειος-Ἀσβεστᾶ Μαρία** ἀντὶ στεφάνου Κωνσταντίνου Γλυτσοῦ 50€

ΦΟΒΟΣ ΘΕΟΥ

ΛΕΓΕΙ Ο ΠΡΟΦΗΤΑΝΑΞ Δαβίδ,
«Ἀρχὴ σοφίας φόβος Θεοῦ». Ἀλήθεια,
τὶ θέλει νὰ πεῖ μ' αὐτὸ τὸ λόγο του ὁ
μεγάλος αὐτὸς Προφήτης;

Γνωρίζουμε πὼς στὴν ἀρχαία μας γλῶσσα ὁ ὅρος φόβος ἔχει τὴν ἔννοια τοῦ σεβασμοῦ. Ἐπομένως αὐτὸ ποὺ θέλει νὰ μᾶς πεῖ ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἄνδρας, εἶναι πὼς θὰ πρέπει νὰ ξεκινήσουμε ἀπὸ τὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ Θεό, ἂν θέλουμε νὰ διαχειριζόμαστε τὴ ζωὴ μας ἔξυπνα καὶ παραγωγικά. Μᾶς εἶναι γνωστὸ πὼς ὁ Θεὸς σὰν Πάνσοφος, Παντοδύναμος καὶ πανταχοῦ παρὼν, ἐλέγχει κάθε κίνηση ποὺ πραγματοποιεῖται στὸν κόσμος μας, κάθε λόγο καὶ κάθε πράξη, καὶ ἐπομένως δὲν ὑπάρχει τίποτε καλύτερο ἀπὸ τὸ νὰ τὰ ἔχουμε καλὰ μὲ τὸ Θεὸ τὸν Πανοκράτορα.

Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὸ Θεὸ εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς πίστεως μας, ποὺ εἶναι ἡ ἀρχὴ τῆς ἀρετῆς. Χωρὶς τὴν ὀρθὴ πίστη στὸ Θεὸ μὲ ἐπίγνωση καὶ σωστὴ προσέγγιση ὀλιστικὴ στὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, δὲν μπορεῖ νὰ ὠριμάσει ὁ σεβασμὸς μας πρὸς τὸ Θεό, παρὰ μόνο σὰν ἀπλότητα καὶ ἀφιέρωση ἀπλῶν ψυχῶν, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ γίνεῖ σήμερα, ὅταν ζοῦμε μέσα σὲ μία νοησιαρχικὴ κοινωνία ἡμιμαθῶν.

Χωρὶς τὴν πίστη καὶ τὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ Θεὸ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἔχουμε ταπείνωση καὶ διάκριση, γιὰ νὰ καλλιεργήσουμε μέσα στὸ χωράφι τοῦ ἑαυτοῦ μας τὶς ἀρετές, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητοι ὁδοδείκτες στὴν πορεία μας πρὸς τὴ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας καὶ τὴ συνάντησή μας μὲ τὸ Χριστό.

Ὁ προορισμὸς μας στὴ ζωὴ εἶναι ἡ συνάντησή μας μὲ τὸ Χριστό. Ἄν δὲν τὸ καταφέρουμε αὐτὸ μάταια περιμένουμε τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη νὰ ἔρθουν στὴ ζωὴ μας γιὰ νὰ μᾶς χαρίσουν ποιότητα βίου καὶ παραδείσια ἰλαρότητα. Οἱ ἡδονές, ὁ πλοῦτος καὶ ἡ δόξα μᾶς τὸ εἶπαν οἱ Δαναῖδες πὼς δὲν ἔχουν κορεσμό, ἀλλὰ εἶναι βαρέλι δίχως πάτο.

Μιὰ καλὴ ἐρώτηση εἶναι τὸ «πὼς ἔρχεται αὐτὸς ὁ ἱκανὸς σεβασμὸς πρὸς τὸ Θεό» καὶ ἡ ἀπάντησή εἶναι «μέσα ἀπὸ τὴν ταπείνωση». Ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἐπίγειας ζωῆς Του μᾶς ἔδειξε τὴν ταπείνωση σὰν τρόπο ζωῆς, ἀφοῦ γεννήθηκε μέσα σὲ ἓνα στάβλο, μεγάλωσε σὰν παραπαιδί τοῦ ξυλουργοῦ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος καὶ καταδέχτηκε νὰ τὸν σταυρώσουν σὰν κακοῦργο τὸν εὐεργέτη.

Ὅταν ἀποκτήσουμε τὸ σεβασμὸ πρὸς τὸ Θεό, τότε ἀρχίζουμε νὰ πολεμοῦμε τὴν κακία, τὴν ἁμαρτία, τὶς ἀστοχίες τῶν παθῶν μας καὶ καθὼς ἀσκούμαστε σὲ αὐτὸ τὸ ἄθλημα, ἔρχεται ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ καταργεῖ τὴν κακία καὶ ὅσα τὴν ἀκολουθοῦν καὶ καθιστᾷ ἀνίσχυρο τὸν πονηρό.

Βλέπουμε πὼς ὅλα ξεκινοῦν ἀπὸ τὴν πίστη καὶ τὸ σεβασμὸ μας στὸ Θεό, γιὰ μία ζωὴ χαριτωμένη, μακριὰ ἀπὸ ἀγωνίες, ἀνασφάλειες, ταραχές καὶ ἀδιέξοδα, ποὺ συναντᾶμε καθημερινὰ ἐκεῖ ποὺ βασιλεῖ ὁ πονηρός, ποὺ ἄλλο μέλημα δὲν ἔχει ἀπὸ τὸ νὰ μᾶς ροκανίζει τὴν πίστη μὲ λογικοὺς συνειρμούς καὶ περίεργους λογισμούς, μὲ γλυκύτατες ἡδονές, ποὺ ἔχουν ἄσχημο τέλος, μὲ τὴ θεοποίηση τοῦ χρήματος καὶ τὴν πρόσκαιρὴ δόξα, πρὶν τὴν καταστροφή.

Ἐπομένως γρηγορεῖτε φίλοι μας.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΑΣ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΜΑΣ σάν μητέρα τοῦ Χριστοῦ δὲν παρακολουθοῦσε ἀπλὰ τὸ γιὸ της στὸ ἔργο Του, ἀλλὰ εἶχε τὸ ἴδιο φρόνημα, ἔκανε καὶ ἀποδέχονταν τὶς ἴδιες σκέψεις, τὴν

ἴδια θέληση καὶ τὸ ἴδιο θυσιαστικὸ πνεῦμα, ὅπως τὸ ἤθελε καὶ τὸ ὑπαγόρευε ὁ Πατέρας τοῦ Χριστοῦ.

Δὲν φαίνεται πουθενὰ τὸ νὰ παρεμβαίνει ἡ Παναγία καὶ νὰ παρακαλεῖ τὸ Χριστὸ νὰ ἀποφύγει τὸ σταυρό, κάτι ποὺ θὰ ἦταν φυσικὸ νὰ ἐπιθυμεῖ μία μητέρα γιὰ τὸ γιὸ της, ὅπως τὸ ἔκανε ὁ Πρωτοκορυφαῖος Ἀπόστολος Πέτρος. Ἀντίθετα μάλιστα, σηκώνει ἀγόγγυστα τὸ δικὸ της σταυρό, βλέποντας τὸ Χριστὸ νὰ ἀποδέχεται τὸ μαρτύριο, ἀπὸ τὸ λαὸ ποὺ εὐεργέτησε, ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ποὺ νουθέτησε καὶ φώτισε ἐρμηνεύοντας τὶς γραφές, τοὺς ὑπηρέτες τοῦ Ἀρχιερέα, ποὺ τὸν συνέλαβαν καὶ τὸν ράπισαν, ὅταν θέλησε νὰ ἐξηγήσει στοὺς σταυρωτὲς Του τὸ ἔργο Του.

Παραμένει κοντὰ Του, μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννη τὸν Εὐαγγελιστὴ, στὸ μαρτύριό Του, παρακολουθεῖ τὴ σταύρωσή Του, ἀκούει τὸ τετέλεσται καὶ ζεῖ τὰ γεγονότα ἀπὸ κοντά, χωρὶς νὰ ἐκδηλώνει κάποια διαφορετικὴ ἀποψη, γιὰ τὶς ἐπιλογές καὶ τὴ θυσία τοῦ γιοῦ της.

Ρομφαία περνάει μέσα στὴν ψυχὴ της, ὅπως προεῖπε ὁ Συμεὼν ὁ Θεοδόχος τὴν ἡμέρα τῆς Ὑπαπαντῆς, ἀλλὰ δὲν κάμπτεται καὶ δὲν λυγίζει οὔτε στιγμή, ὅπως καὶ ὁ Ἰωάννης, ποὺ πα-

ραμένει δίπλα της, ἴσως γιὰ αὐτοὺς ποὺ ἀγαποῦν πολὺ δὲν κάμπτονται ποτέ.

Αὐτὸς ποὺ ἀγαπάει τελείως τὸ Θεό, οὔτε κάμπτεται, οὔτε τὸν ἀρνεῖται, οὔτε τὸν προδίδει, οὔτε ἀμαρτάνει. Ἄλλωστε ἡ πρώτη ἐντολὴ τοῦ δεκάλογου τὸ λέει ρητά, καὶ τὸ τονίζει, ἀγάπη τέλεια στὸ Θεὸ καὶ ἀγάπη στὸ συνάνθρωπο.

Ἡ Παναγία καὶ ὁ Ἰωάννης, ὁ ἐγγονὸς τοῦ Ἰωσήφ τοῦ Μνήστορος, ἀγάπησαν τέλεια τὸ Χριστό, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἔτσι ὥστε καὶ τότε ἀκολούθησαν τὴ συγχωρητικότητά τοῦ Χριστοῦ, καὶ μέχρι σήμερα μᾶς ὑπηρετοῦν, μὲ ἀπέραντη συγχωρητικότητά καὶ ἀγάπη θεϊκή. Ἀκολουθοῦν τὸ Χριστὸ καὶ στὸ πάθος καὶ στὸ φρόνημα.

Φαίνεται πὼς ἡ ἀγάπη μᾶς κάνει ἓνα μὲ τὸ ἀντικείμενο τῆς ἀγάπης μας. Μᾶς κάνει νὰ κοινωνοῦμε ἀνεπιφύλακτα ὅχι μόνο μὲ τὸ πάθος τοῦ ἀγαπημένου μας, ἀλλὰ καὶ μὲ τοὺς τρόπους ποὺ ἀντιμετωπίζει αὐτὸ τὸ πρόσωπο τοὺς δημίους του. Ὅπως ἀντιμετώπισε ὁ Χριστὸς τὸ βασανιστήριό τῶν

σταυρωτῶν του, ἔτσι βλέπουμε νὰ τὸ ἀντιμετωπίζουν ἡ Παναγία μας καὶ ὁ Ἰωάννης, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ τοὺς αἰῶνες καὶ μέχρι σήμερα.

Ἡ Παναγία μας καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος καὶ ὅλοι οἱ Ἅγιοι, ποὺ συμπορεύτηκαν μὲ τὸ Χριστό, καὶ συμπνευματίστηκαν καὶ ἀπέκτησαν νοῦν Χριστοῦ, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανο, ὅς εὐχονται καὶ γιὰ μᾶς, νὰ φωτιστοῦμε καὶ νὰ συναναστηθοῦμε, παραμένοντας αἰωνίως κοντὰ στὸ Χριστό.

Η ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Είναι πολύ δύσκολο τὸ νὰ ἐξηγήσεις σὲ μία μάνα ποὺ ἔχασε τὸ ἀγγελοῦδι της, πῶς ὁ Θεὸς ἔκανε τὸν κόσμο «καλὸν λίαν». Καὶ ὅμως αὐτὸ συμβαίνει, τὸ ὅτι εἶναι δηλαδὴ ὅλη ἡ δημιουργία φτιαγμένη «καλὴ λίαν».

Ὁ ἄνθρωπος ἐξ ἀρχῆς δὲν φτιάχτηκε γιὰ νὰ ἔχει ὀργανικὰ περιορισμένο χρόνο ζωῆς, ἀλλὰ ὅσο θὰ πειθορχοῦσε στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀπλὰ θὰ μεγάλωνε καὶ θὰ ὠρίμαζε. Ἐπese στὸ λάκκο ποὺ τοῦ ἐφτιαξε ὁ πονηρὸς καὶ μετὰ ὅλα ἀλλάξανε.

Μὲ τὴν παρακοὴ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ φῶς καὶ τὴ ζωὴ, ποὺ εἶναι ὁ Θεός, καὶ πέρασε σὲ ἓνα χῶρο ὅπου δὲν ὑπῆρχε φῶς καὶ σωματικὰ καὶ πνευματικὰ. Ἐκεῖ θὰ ἔμενε αἰώνια, ἂν δὲν ἐνεργοῦσε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν τοῦ ἔδινε μία δεύτερη εὐκαιρία, νὰ ξαναβρεθεῖ κοντὰ στὸ Θεό, κοντὰ στὸ φῶς καὶ τὴ ζωὴ δηλαδὴ.

Αὕτῃ ἡ δεύτερη εὐκαιρία εἶναι αὐτὸ ποὺ ζοῦμε σήμερα, καὶ γιὰ τὴν ὁποία πρέπει νὰ εἴμαστε εὐγνώμονες. Γεννιόμαστε μὲ τὸ ὀργανικὸ μας μέρος καὶ τὸ πνευματικὸ μας σὲ μία ἀδιάσπαστη ἐνότητα, ἀλλὰ μᾶς δίνεται ἡ εὐκαιρία ὅσο ζοῦμε νὰ κάνουμε προσπάθεια ὑπακοῆς στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ἄρκετὸ γιὰ νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ χαμένο μας Παράδεισο αἰωνίως, δηλαδὴ κοντὰ στὸ φῶς καὶ τὴ ζωὴ, ποὺ εἶναι ὁ Θεός.

Ὀργανικὰ καὶ πνευματικὰ, δηλαδὴ μὲ σῶμα καὶ ψυχὴ, δοκιμαζόμαστε ἂν τὴν ἀξίζουμε τὴν ἐπιστροφὴ μας στὸ φῶς καὶ τὴ ζωὴ, ἀλλὰ γιὰ ἓνα περιορισμένο χρονικὸ διάστημα ξεχωριστὸ γιὰ τὸν καθένα. Μετὰ ἀπὸ αὐτὴ τὴ δοκιμασίᾳ, ἀποβάλλουμε τὸ ὀργανικὸ μας μέρος, ἐνῶ τὸ πνευματικὸ μας μέρος κατευθύνεται σὲ ἓνα χῶρο ἀναμονῆς, περιμένοντας τὴν τελικὴ κρίση τοῦ Θεοῦ.

Ὁ θάνατος εἶναι αὐτὴ ἡ ἀποβολὴ τοῦ ὀργανικοῦ μας μέρους ἀπὸ τὸ πνευματικὸ προκειμένου τὸ πνεῦμα μας νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὸ σῶμα μας, ποὺ εἶναι φορέας τῆς παρακοῆς μας καὶ μὲ τὸν ἀγῶνα ποὺ κάναμε μὲ τὸ σῶμα μας νὰ κερδίσουμε μία θέση σὰν πνεῦμα αἰώνιο στὸν Παράδεισο.

Στὴ διάρκεια τῆς ἐπίγειας ζωῆς μας δίνουμε ἐξετάσεις συνεχῶς ὅσο ζοῦμε, ποὺ καταγράφονται καὶ μᾶς κατατάσσουν ἀνάμεσα στοὺς κεκοιμημένους, πόσο κοντὰ θὰ εἴμαστε στὸ Χριστό, ποὺ ἀβίαστα καὶ ἐλεύθερα ἐπιλέξαμε στὴ ζωὴ μας, ἢ ἂν θὰ βρεθοῦμε στὸ αἰώνιο σκοτάδι, ἂν ἀπορρίψαμε τὸ Χριστό.

Ἀνάμεσα στὶς δοκιμασίες ποὺ δεχόμαστε ὅσο ζοῦμε εἶναι καὶ οἱ ἀσθένειες, ποὺ θὰ μπορούσαμε νὰ τις ὀνομάσουμε καὶ παιδαγωγίες, καὶ ποὺ παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὴν τελικὴ κατὰταξη τοῦ αἰώνιου πνεύματός μας, ἀνάλογα μὲ τὸ πῶς καὶ τὸ πόσο τις ἀντιμετωπίσαμε πνευματικά.

Διὰ ταῦτα ἂς μὴν μεμψιμοιροῦμε ὅταν ἀρρωσταίνουμε, ἀλλὰ ἀφοῦ κάνουμε ὅλα τὰ ἀνθρώπινα καὶ ἀξιοποιήσουμε ὅλες τις δυνατότητες τῆς Ἐπιστήμης, ἂς λέμε καὶ τὸ «δόξα

τῷ Θεῷ, πάντων ἔνεκεν» καὶ «ἂς εἶναι εὐλογημένο», ἀφοῦ ἔχουμε δεχθεῖ πῶς ὁ Θεὸς ἔκανε τὸν κόσμον «καλὸν λίαν».

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Κάποτε μία πλούσια κυρία τῶν Ἀθηνῶν, πληροφορήθηκε πῶς ὁ Ἅγιος Νεκτάριος ἐκτιζε μοναστήρι στὴν Αἴγινα καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸν βοηθήσει. Ἐβαλε στὴν τσάντα της 3.000 δραχμὲς ποὺ εἶχαν ἀξία ἐκείνη τὴν ἐποχὴ καὶ πῆγε στὴν Αἴγινα γιὰ νὰ βρεῖ τὸν Ἅγιο.

Ὁ Ἅγιος Νεκτάριος τὴν περίμενε στὴν πόρτα τῆς μονῆς καὶ τῆς λέει:

– Καλῶς τὴν κυρία Ἐλένη μὲ τὶς 3.000 δραχμὲς στὴν τσάντα της.

Ἡ κυρία Ἐλένη, ὅπως ἦταν φυσικό, ἔμεινε κόκκαλο, καθὼς ὁ Ἅγιος συνέχισε:

– Τὰ λεφτὰ αὐτὰ δὲν θὰ τὰ δεχθοῦμε, γιατί δὲν τὰ ἔχεις καλὰ μὲ κάποιους ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου καὶ κάποιους ἄλλους φίλους σου. Θὰ πᾶς λοιπὸν πίσω στὴν Ἀθήνα νὰ ζητήσεις συγγνώμη ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς καὶ νὰ συμφιλιωθεῖς μαζί τους καὶ μετὰ ἂν θέλεις ἐπανέρχεσαι.

Οὕτε νὰ προσκυνήσει δὲν τὴν ἄφησε. Ἐτσι ἡ κυρία Ἐλένη γύρισε ἀπρακτὴ πίσω στὴν Ἀθήνα.

Μετὰ ἀπὸ τέσσερις μῆνες καὶ ἀφοῦ πρῶτα ζήτησε συγγνώμη ἀπὸ ὅλους ὅσους ἀδίκησε, ξαναπῆγε στὴν Αἴγινα καὶ ἐκεῖ ὁ Ἅγιος Νεκτάριος τὴν ὑποδέχθηκε καὶ πάλι στὴν πόρτα τοῦ μοναστηριοῦ καὶ τῆς εἶπε:

– Καλῶς τὴν κυρία Ἐλένη. Τώρα ὅ,τι ἔχεις νὰ δώσεις βάλτο σ' ἐκείνη τὴ θυρίδα, γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Θεοῦ.

Καὶ μόνο αὐτὸ τὸ στοιχεῖο ἐὰν ὑπῆρχε ἦταν ἱκανὸ νὰ φανερώσει τὴν ἀγιότητα τοῦ Ἀγίου Νεκταρίου. Εἶναι γεγονὸς πῶς ὁ κόσμος τὸ συκοφάντησε, τὸν ἀδίκησε, τὸ δίωξε καὶ τὸν περιθωριοποίησε, καὶ ὅταν ὁ κόσμος σὲ ἀδικεῖ καὶ δὲν σὲ ἀγαπάει ἢ δὲν σὲ τιμᾷ, τότε σὲ ἀναλαμβάνει ὁ Θεός. Ὅταν μικραίνει ἡ ἀγκαλιὰ τῶν ἀνθρώπων, πλαταίνει ἡ ἀγκαλιὰ τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν ἡ γλῶσσα τῶν κατηγορῶν σπιλώνει καὶ ἀμαυρώνει τὸ ὄνομά σου, ὁ Θεὸς σὲ δοξάζει.

Ἀργὰ ἢ γρήγορα ὁ Θεὸς ἀπαντᾷ στὸ κακό. Ὅσο ὁ κόσμος θὰ κυνηγάει τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, τόσο Ἐκεῖνος θὰ γεμίζει μὲ Ἁγίους τὸν οὐρανό.

Ἡ κακία τοῦ κόσμου πῆγε νὰ ἐξαφανίσει τὸν Ἅγιο Νεκτᾶριο ἀπὸ τὴν Ἱστορία καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἔγραψε στὴν αἰωνιότητα.

Εἶναι ἐμπειρίες αὐτές, ποὺ μᾶς ἀγγίζουν ὅλους, καθὼς ἡ κακία τοῦ κόσμου συνεχῶς διογκώνεται καὶ εὐκόλα καὶ ἀσύστολα ὁ καθένας προχωράει στὴν κριτικὴ τῶν φίλων καὶ γνωστῶν του, καὶ σπιλώνει ὀνόματα, καθὼς μένουμε στὰ ἐπιφανήσιμα καὶ χωρὶς ἀναστολὲς καὶ ὑπευθυνότητα, δεχόμεστε ἀπὸ τοὺς κατηγοροῦς μας τὴν πιὸ ἀναξιόπιστη καὶ ἀκραία κριτικὴ, δεῖγμα τῆς ὀλισθηρότητας τοῦ ἥθους τῆς κοινωνίας μας σὲ θέματα ἠθικῆς.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΓΙΟΤΗΤΑΣ

Θυμᾶμαι ἓνα προχωρημένης ἡλικίας ἱερέα, πού θεωροῦσε χρέος του, νὰ μὴν ἀφήσει κανένα, στὰ χωριά πού λειτουργοῦσε, νὰ φύγει γιὰ τὴν ἄλλη ζωή, χωρὶς νὰ τὸ μεταλάβει. Ἐκανε ἀποστάσεις ἀκόμη καὶ 40 χιλιόμετρα πεζὸς μὲ τὸ Ἅγιο Δισκοπότηρο στὰ χέρια. Τὸν θυμᾶμαι νὰ περπατάει ἀμίλητος μέσα στὰ χιόνια καὶ στὸ κρύο ἢ μέσα στὴ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ.

Κάποτε τὸν ρώτησα:

– Γιατὶ παππούλη δὲν μιλάς ποτέ, ὅταν ἔχεις τὸ δισκοπότηρο στὰ χέρια;

Καὶ ἡ ἀπάντηση:

– Μπροστὰ στὸ Βασιλιὰ τῶν ἀπάντων, ποῖος μπορεῖ νὰ μιλήσει παιδὶ μου;

Κάποια ἄλλη φορὰ περάσαμε μπροστὰ ἀπὸ μὴ ἐκκλησία καὶ πῆγα νὰ κάνω τὸ σταυρὸ μου, καὶ ὁ παππούλης μὲ τὸ δισκοπότηρο στὰ χέρια μοῦ ἔκανε νόημα, χωρὶς νὰ μιλήσει, νὰ σταματήσω νὰ τὸν κάνω. Ὅταν μοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία δὲν ἄντεξα νὰ μὴ τὸ ρωτήσω.

– Γιατὶ παππούλη ὅταν πῆγα νὰ κάνω τὸ σταυρὸ μου μπροστὰ στὴν ἐκκλησία μοῦ ἔκανες νόημα νὰ σταματήσω;

Καὶ ἡ ἀπάντηση:

– Γιατὶ ἐκείνη τὴν ὥρα παιδὶ μου ὁ Χριστὸς ἦταν μαζί μας.

Εἴχαμε τὸ Ἅγιο Δισκοπότηρο.

Οἱ Ἅγιοι μᾶς χαιρετοῦσαν καὶ ὄχι

ἐμεῖς αὐτούς. Πολλοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ ἐξηγήσουν τὸ πῶς ὁ παππούλης ἐνῶ ἦταν πεζὸς στὸ δρόμο καὶ τὸν προσπερνοῦσαν μὲ τὰ ὀχήματά τους, τὸν εὑρισκαν στὸ ἐπόμενο ἢ στὸ μεθεπόμενο χωριὸ πρὶν γρήγορα ἀπὸ αὐτούς. Εἶχε καὶ τὸ χάρισμα νὰ βγάζει τὰ δαιμόνια ἀπὸ ταλαιπωρημένους ἀνθρώπους, ἐνῶ στὴν ἐκκλησία του εὐωδίαζαν ὅλες σχεδὸν οἱ εἰκόνες, καὶ ἰδιαίτερα ὁ Ἅγιος Δημήτριος.

Ἐλεγε πῶς δὲν ἔχουμε ἄλλο δρόμο

ἀπὸ τὴν ἀγάπη, καὶ πῶς ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη ἔχει μέτρο της τὸ σταυρὸ. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ζητάει τίποτε πού δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε. Δὲν μᾶς ζητάει τίποτε πού νὰ εἶναι ὑπερβολικό. Δὲν μᾶς ζητάει τίποτε πού νὰ εἶναι πάνω ἀπὸ τίς δυνάμεις μας.

Αὐτὸ πού νοθεύει τὴν κατὰ-

σταση εἶναι τὸ δικὸ μας θέλημα, ὁ ἐγωισμὸς μας. Μοῦ φαίνεται βαρὺς αὐτὸς ὁ σταυρὸς λέμε, ἀλλὰ ὄχι, δὲν εἶναι βαρὺς, εἶναι ὁ δικὸς μου, καὶ ἐὰν τὸν ἀποδεχθῶ, θὰ νιώσω ὅτι κάποιος τὸ σηκώνει μαζί μου, καὶ διὰ τοῦ σταυροῦ θὰ πορεύομαι στὴ ζωὴ μου μέσα στὴ χαρὰ καὶ στὸ δρόμο τῆς Ἀνάστασης, τῆς ὁμορφιάς, τῆς ἐκπληξῆς ἐκείνης, πού μόνο ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ δημιουργήσει. Αὐτὸ σημαίνει λεβεντιά, σημαίνει δύναμη, σημαίνει ζωὴ. Αὐτὲς εἶναι ἐμπειρίες, εἶναι ἡ ἀποκάλυψη τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μας.

Ἀπρίλιος

Ἀς δοῦμε τὸ Πάσχα καὶ ἀπὸ μίᾳ ἄλλῃ σκοπιά, προκειμένου νὰ κατανοήσουμε καλύτερα τὸ μέγεθος τῆς θυσίας τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ πρὸς τὸ δοκιμαζόμενο ἄνθρωπο κάθε ἐποχῆς, καὶ τῆς ἐποχῆς ποὺ διερ-
χόμαστε ἰδιαιτέρα. Καταρχὰς Πάσχα σημαίνει διάβαση ἀπὸ μίᾳ κατάσταση σὲ μίᾳ ἄλλῃ. Πάσχα ἦταν ἡ ἔξοδος
τῶν Ἑβραίων ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου ζοῦσαν αἰχμάλωτοι τῶν Αἰγυπτίων σὰν ὑποδέστερα ὄντα, μὲ ὅ,τι μπορεῖ
νὰ σημαίνει αὐτὸ γιὰ τὴν ἀνελεύθερη ζωὴ ποὺ ἔκαναν, μὲ τοὺς περιορισμοὺς ποὺ βίωναν καὶ τὴν κοινωνικὴ θέση
ποὺ εἶχαν.

Πήραν τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸ Φαραὼ καὶ ἔφυγαν γιὰ μίᾳ νέᾳ ζωὴ στὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας, αὐτὴ ποὺ τοὺς ὑποσχέθηκε
ὁ Θεός. Πίστεψαν στὴν ὑπόσχεση τοῦ Θεοῦ καὶ δέχθηκαν τὸ Μωυσῆ σὰν ἡγέτη τους, προκειμένου νὰ διαβοῦν ἀπὸ
τὴν κατάσταση τῆς αἰχμαλωσίας στὴν ποθητὴ ἐλευθερία.

Αἰχμάλωτοι εἴμαστε κι ἐμεῖς σήμερα, αἰχμάλωτοι τῶν παθῶν μας, καθὼς μὲ τὰ ἐρεθίσματα ποὺ δεχόμαστε
καθημερινά, τὴν ἔρπουσα κοινωνικὴ φιλοσοφία ποὺ διαμορφώνουν τὰ ΜΜΕ καὶ τὴ ροπὴ ποὺ ἔχουμε πρὸς τίς
ἡδονές, τὸ χρῆμα καὶ τὴν καλοπέραση, ἐπιτρέψαμε στὸν πονηρὸ νὰ μᾶς κάνει πλαδαροὺς καὶ φιλήδονους, ἐνῶ ἡ
ἐπικρατοῦσα νοησιарχία σὰν τρόπος ζωῆς, κατέστρεψε τὴν ὑπερβατικότητα ποὺ βιώνουμε παλαιότερα.

Ἡ πίστη μας στὸν Τριαδικὸ μας Θεό, ποὺ εἶναι μίᾳ οὐσία καὶ μίᾳ δύναμη, ἀλλὰ μὲ τρεῖς ὑποστάσεις, δὲν στα-
ματοῦσε στὸ πῶς εἶναι τὸ Ἕνα Τρία καὶ τὸ Τρία Ἕνα, καὶ στὸ πῶς μίᾳ ὑπόστασι, ὁ Χριστὸς εἶχε δυὸ φύσεις, τὴ
θεϊκὴ καὶ τὴν ἀνθρώπινη, παρὰ μὲ ἀπλότητα κάναμε τὸ σταυρὸ μας καὶ ἐμπιστευόμασταν τῇ ζωῇ μας στὸ Χριστό,
τὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ, λέγαμε τὸ γεννηθῆτω τὸ θέλημά σου Κύριε καὶ εἶχαμε μίᾳ χαριτωμένη
ζωή.

Τὴ χαριτωμένη αὐτὴ ζωὴ τὴν κάναμε σήμερα ἐντελῶς τραγικὴ, καθὼς ζοῦμε συνεχῶς μὲ τὴν ἀγωνία βελ-
τίωσης τῶν οἰκονομικῶν ὅρων ἐπιβίωσής μας μὲ λογικοκρατούμενα μέσα, βάζοντας δηλαδὴ μπροστὰ τὴ λογικὴ
καβαλάρη στὰ ὑποζύγια, ὅπου ἔχουμε καταντῆσει ἀποβάλλοντας τὸ Χριστό, ποὺ κάποτε φώτιζε τὸ δρόμο μας
καὶ ζούσαμε χαρούμενοι τὴν αὐτάρχεια τῶν ἰσχυρῶν μέσων ποὺ διαθέταμε.

Καιρὸς λοιπὸν νὰ ζήσουμε τὸ δικὸ μας Πάσχα τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ νὰ ἐπιχειρήσουμε τὴ διάβαση
μας ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσία τῶν παθῶν μας, στὴν ἐλευθερίᾳ ποὺ χαρίζει ὁ Χριστὸς, γι' αὐτοὺς ποὺ θὰ τὸν ἐμπιστευ-
θοῦν καὶ θὰ τὸν δεχθοῦν σὰν Κύριο καὶ Θεὸ Παντογνώστη καὶ Παντοδύναμο, ποὺ μπορεῖ νὰ πολλαπλασιάζει τοὺς
ἄρτους καὶ νὰ θεραπεύει τίς ἀρρώστειες.

Ἄς σταματήσουμε νὰ ψάχνουμε λύσεις στὰ ἀδιέξοδά μας μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό καὶ νὰ ἐμπιστευόμαστε τὸ
Μαμωνά, γιὰ νὰ μᾶς λύσει τὰ οἰκονομικὰ μας προβλήματα. Μαμωνάς καὶ καλὸ, ἱστορικὰ καὶ διαχρονικά, ποτὲ
δὲν ὑπῆρξαν σύντροφοι. Ἄς τὸ καταλάβουμε ἐπιτέλους γιὰ νὰ ἡχήσουν χαρούμενα οἱ καμπάνες τῆς Ἀναστάσεως.

ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ ΚΑΙ ΚΑΛΗ ΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΕΙΝΑΙ μία διαδικασία, πού πρέπει νά κυριαρχεῖ στή ζωή μας μέχρι τήν ὥρα τοῦ θανάτου μας. Δέν εἶναι κάτι πεπερασμένο, πού τὸ κάνουμε κάποτε καὶ τελειώνουμε μ' αὐτό, ἀλλὰ αὐτὸ πού μᾶς κρατάει ὅσο ζοῦμε σὲ ἐγρήγορση καὶ πάνω στὶς ράγες τοῦ τρένου τῆς σωτηρίας μας.

Συμβαίνει ὅμως νὰ εἴμαστε ἀπορροφημένοι μὲ τὶς καθημερινές μας ὑποχρεώσεις καὶ ξεχνοῦμε τὶς ἀνάγκες μας τὶς πνευματικές, πού τὶς ἀφήνουμε γιὰ νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ αὐτές στὸν ἐπόμενο σταθμὸ κάποιας γιορτῆς ἢ κάποιας πρωτομηνιάς.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Γιὰ τὶς βιοτικές μας ἀνάγκες εἴμαστε κάθε μέρα στὸ σοῦπερ μάρκετ, δεμένοι γερὰ μαζὶ του καὶ ἐξαρτημένοι ἀπὸ τὶς λιχουδιές του, πέρα ἀπὸ τὶς βασικὲς τροφές τὶς

ἀναπόφευκτες καὶ τὶς ἀπαραίτητες. Εἶναι μία σχέση ἀγάπης στὰ ὅρια τοῦ ἔρωτα, πού τὴν καλλιεργοῦμε ἀπὸ παιδιὰ καὶ δὲν τὴν ἀποχωρίζομαστε ποτὲ ὅσο ζοῦμε.

Γιὰ τὶς πνευματικές μας ἀνάγκες ὅς φωνάζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀδιαλείπτως προσεύχεστε. Ἐμεῖς τουλάχιστον νὰ μὴν παραλείπουμε τὶς τακτικὲς μας προσευχὲς ἑωθινὴ καὶ ἀπόδειπνου, καὶ τὶς προσευχὲς τῆς τραπέζης, τοῦ φαγητοῦ μας δηλαδή, μὲ κάποιες αὐτοσχέδιες προσευχὲς γιὰ ἐχθροὺς καὶ φίλους. Ἡ μονολόγιστη εὐχή, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με τὸν ἁμαρτωλό», ἔχει ἀφεθεῖ στὰ καθήκοντα τῶν μοναχῶν στὰ Μοναστήρια, λὲς καὶ δὲν ἔχουμε ὅλοι τὶς ἴδιες ὑποχρεώσεις ἀπέναντι στὸ Θεό.

Ἔτσι, φροντίζουμε συνεχῶς γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ πρόσκαιρου σαρκίου μας καὶ τρέχουμε συνεχῶς στοὺς γιατρούς, γιὰ νὰ θεραπεύσουμε τὶς ὅποιες ὀργανικὲς μας ἀδυναμίες καὶ ἀσθένειες, ἐνῶ γιὰ τὴν αἰώνια ψυχὴ μας, δὲν ξέρω ἂν εἴμαστε πολλοὶ πού τρέχουμε στοὺς πνευματικὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ νὰ θεραπεύσουμε τοὺς ἐκτροχιασμοὺς μας.

Καὶ ὅμως, αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ κάνουμε συνεχῶς, ὅπως γίνεται στὶς μοναχικὲς ἀδελφότητες, ὅπου καθημερινὰ ἐξαγορεύουν οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ μοναχές τὶς ὅποιες ἐκτροπὲς τους, πού εἶναι συνήθως λογισμοὶ ἀπὸ τὸν πόλεμο τοῦ πονηροῦ, πού ὅλοι μας ζοῦμε καθημερινά, ἐὰν καὶ ἐφόσον ἐνοχλοῦμε τὸ διάβολο μὲ τὸ μικρὸ κι ἀδύναμο ἀγώνα πού κάνουμε.

Γι' αὐτὸ καὶ λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, «ἄρατε τοὺς πειρασμούς, καὶ οὐδεὶς ὁ σωζόμενος», γιὰτὶ γνωρίζουν πὼς μὲ τοὺς πειρασμοὺς λειτουργοῦν οἱ ἀντιστάσεις μας καὶ βάζουμε ἀρχή, γιὰ νὰ ἀνατρέψουμε τοὺς ἐπιδιωκόμενους σκοποὺς τοῦ πονηροῦ, πού δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν πτώση μας στὴν ἁμαρτία, ἀπὸ τὴ ροπὴ μας πρὸς τὶς γλύκες πού μᾶς ρίχνει τὸ ταχκαλάκι, γιὰ νὰ μᾶς δεῖ νὰ παιδευόμαστε ἀπὸ τὰ λάθη μας καὶ τὶς ἀνοησίες μας. Μακάρι νὰ λειτουργοῦν καὶ οἱ ἀντιστάσεις μας, ἢ μετάνοιά μας, γιὰ νὰ ἔχουμε ἀρωγὸ τὸ Θεὸ καὶ σύντροφο στὸν καθημερινὸ μας ἀγώνα γιὰ ἐπιβίωση, πού ὡς φαίνεται ὅλο καὶ θὰ γίνεται πλέον τρομακτικὰ πιὸ δύσκολος καὶ πιὸ τραγικός!

Μάιος μᾶς ἔφτασε ἐμπρὸς βῆμα ταχύ, νὰ τὸν ὑποδε-
χοῦμε παιδιὰ στὴν ἐξοχή! Μὲ
αὐτὸ τὸ στίχο ἐκφράζεται ὁ ποι-
ητὴς γιὰ τὸ μήνα τῶν λουλουδιῶν,
τῶν χρωμάτων καὶ τῶν ἀρωμά-
των. Ἡ ἐλληνικὴ φύση δίνει ρε-
σιτὰλ αὐτὸ τὸ μήνα, κάτι σὰν τὴν
ἐνάτη συμφωνία τοῦ Μπετόβεν,
καθὼς συρρέουν οἱ τουρίστες ἀπὸ
ὅλες τὶς ἄκρες τοῦ πλανήτη, γιὰ νὰ
ἀπολαύσουν γῆ καὶ θάλασσα, ἥλιο
καὶ γαλανὸ οὐρανό.

Φυσικὰ τὴν πρώτη θέσῃ ἔχουν
ὅπως πάντα τὰ νησιὰ μας, ποὺ
στενάζουν ἀπὸ τὴν κοσμοσυρροή,
καθὼς ἔχει διαδοθεῖ ἡ ἀτμόσφαιρα
ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἐλληνικὴ φιλο-
ξενία. Ὁ συνδυασμὸς τοῦ πεύκου
μὲ τὴ θάλασσα, τοῦ ἡλίου μὲ τὰ
μνημεῖα πολιτισμοῦ τῆς φυλῆς
μας, τοῦ οὐρανοῦ μὲ τὴν ὕπαιθρο
χώρα, τοῦ χαμόγελου μὲ τὴν οἰ-
κειότητα ποὺ αὐθόρμητα μάθαμε
νὰ καλλιεργοῦμε, καθιστοῦν τὴ
χώρα μας πόλο ἑλξης, θαυμαστὸ

προορισμὸ γιὰ ἑκατομμύρια ἐπι-
σκέπτες, ποὺ ὄνειρεύονται ἕνα
τέτοιο ταξίδι.

Ἀπὸ κοντὰ καὶ ὁ θρησκευτικὸς
τουρισμὸς, καθὼς εὐλόγησε ὁ
Θεὸς καὶ γέμισε ἡ πατρίδα μας
ἀπὸ μοναστήρια, ποὺ φιλοξενοῦν
μεγάλους Ἁγίους τοῦ καιροῦ μας.
Στὴ Σουρωτὴ ὁ Ἅγιος Παῖσιος ὁ
Ἀγιορείτης ἔμεινε στὸν κόσμον, γιὰ
νὰ μποροῦν καὶ οἱ γυναῖκες μὲ τὸ
πλούσιο συναίσθημά τους νὰ τὸν
ἐπισκέπτονται καὶ νὰ τὶς εὐλογεῖ.
Στὴν Ἀττικὴ ὁ Ἅγιος Πορφύριος ὁ
Καυσοκαλυβίτης συγκεντρώνει
πλῆθος κόσμου γιὰ νὰ τὸν ὑποδε-
χθεῖ καὶ νὰ τὸν παρηγορήσει. Στὴν
Εὐβοία ὁ Ἅγιος Ἰάκωβος ὁ Τσα-
λίκης παραμένει στὴ Μονὴ τοῦ
Ὁσίου Δαυίδ, φρουρὸς τῆς πί-
στεως καὶ διδάσκαλος τῆς τα-
πεινώσεως.

Εἶναι γεμάτη ἡ πατρίδα μας
ἀπὸ Μοναστήρια ποὺ φιλοξενοῦν
Ἁγίους, τοὺς ὁποίους ἐπισκέπτο-
νται πλῆθος ἀπὸ προσκυνητές,
καθὼς ὅλοι ποὺ θὰ βρεθοῦμε κοντὰ
τους, ὅλο καὶ θὰ πάρουμε κάτι

φεύγοντας μετὰ, λίγη παρηγοριά
γιὰ τὰ βάσανα ποὺ περνᾶμε, λίγη
ἐλπίδα γιὰ κάτι καλύτερο στὴ ζωὴ
μας, κάποια θεραπεία ὀργανικὴ ἢ
ψυχικὴ, κάποια βελτίωση τῆς
πίστης μας στὴν ὑπερβατικότητα
κάποιων πραγμάτων.

Αὐτὸς ὁ πλοῦτος προσκυ-
νημάτων καὶ Ἀγίων, ποὺ ὁμολο-
γοῦν πῶς ζεῖ Χριστὸς εἰς τοὺς
αἰῶνας, μᾶς καθιστᾷ ὑπεύθυνους
καὶ μᾶς ἐπιβάλλει νὰ ἔχουμε
ἀνάλογη ζωὴ καὶ ἐλπίδα, ἐμπι-
στοσύνη στὸ Χριστό, τὴν Παναγία
καὶ τοὺς Ἁγίους τοῦ Θεοῦ, ποὺ
τοὺς ζοῦμε ἐμπειρικὰ σὲ κάθε μας
προσκύνημα, καὶ νὰ γινόμαστε
παραδείγματα ζωῆς στοὺς ξένους
ποὺ μᾶς ἐπισκέπτονται.

Καιρὸς νὰ συνειδητοποιή-
σουμε τὸν πλοῦτο τῆς πίστες μας,
ἔτσι ὥστε νὰ ἔχουμε δυνάμεις γιὰ
νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὶς δυσκολίες
τῆς ζωῆς, ποὺ συνεχῶς καὶ αὐξά-
νουν πλέον μὲ γεωμετρικὴ πρόοδο.
Ἄλλωστε καὶ ἡ φύση τῆς πατρίδας
μας αὐτὸ μᾶς λέει ἰδιαίτερα τὸ
Μάιο, πῶς ζεῖ Χριστὸς ὁ Σωτὴρας
τοῦ κόσμου.

Π Ε Ρ Ι Π Ρ Ο Σ Ε Υ Χ Η Σ

Μᾶς λέει ὁ Χριστός, διὰ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ **Ματθαίου**, «*Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ εὐρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν, καὶ πᾶς ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει, καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται*».

Αὐτὸς εἶναι λόγος τοῦ Χριστοῦ, πὺν δὲν χωράει ἀμφισβήτηση, ἀλλὰ εἶναι ἐγγυημένος καὶ δοκιμασμένος ἀνὰ τοὺς αἰῶνες. Τὶ συμβαίνει λοιπὸν καὶ σὲ πολλὰς περιπτώσεις δὲν βλέπουμε νὰ λειτουργεῖ αὐτὸ τὸ σχῆμα, αὐτὴ ἡ ὑπόσχεση;

Εἶναι ἀπλὸ αὐτὸ πὺν συμβαίνει. Δὲν φτάνει ἡ προσευχὴ μας στὸ γραφεῖο τοῦ Χριστοῦ, πὺν τὸ ἔχουμε μέσα μας, γιὰτὶ μὲ τὸν τρόπο ζωῆς μας, δὲν ἐπιτρέπουμε στὸ Χριστὸ νὰ κάνει τὴ δουλειὰ πὺν θὰ ᾔθελε μέσα μας, ἀλλὰ τὸν στείλαμε στὸν οὐρανό. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστὸς καὶ ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανούς, ἀλλὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς μαζὶ μὲ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κατέβηκε καὶ ὁ Χριστός, γιὰ νὰ εἶναι κοντὰ καὶ μέσα μας, γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἀνταποκρίνεται στὴν ὑπόσχεσή Του, αὐτὴ πὺν γράψαμε στὴν ἀρχή.

Τὶ ἔγινε λοιπὸν καὶ τώρα δὲν μᾶς ἀκοῦει; Ἀπλὰ διώξαμε τὸ Χριστὸ ἀπὸ τὴ ζωὴ μας καὶ ἀφεθήκαμε στὰ χέρια τοῦ Μαμωνᾶ, νὰ μᾶς κάνει αὐτὸς κουμάντο, μὲ τίς γλύκες του, τὸν πλοῦτο του, τίς ἡδονές του, πὺν μᾶς ἔχουν δεμένους, αἰχμάλωτους καὶ θέλουμε μετὰ μὲ τίς προσευχές μας νὰ μᾶς ἀκοῦει ὁ Χριστὸς καὶ νὰ μᾶς δίνει τὴν εὐχέρεια νὰ καλλιεργοῦμε τὰ πάθη μας, πὺν εἶναι ἡ αἰτία τῆς φυλακῆς μας.

Ὅπως βλέπετε κάπου κάναμε λάθος στὴ μετάφραση καὶ χάσαμε τὴν εὐκαιρίαν νὰ κατανοήσουμε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ πορευτοῦμε μὲ χαρὰ καὶ μὲ εἰρήνη στὸ δρόμο πρὸς τὴ σωτηρίαν μας, στὸ δρόμο πρὸς συνάντησιν μὲ τὸ Χριστό.

Τὰ λάθη ὅμως πληρώνονται καὶ μάλιστα πολλές φορές πολὺ ἀκριβὰ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ μὴ μᾶς ἀκοῦει ὁ Θεὸς καὶ νὰ ζοῦμε τίς ἐξαρτήσεις τοῦ Μαμωνᾶ, πὺν σὰν ἐκπρόσωπος τοῦ κακοῦ, δὲν θὰ μπορούσε σὲ καμιά περίπτωση νὰ μᾶς δώσει τὴν ἡρεμία καὶ τὴ χαριτωμένη ζωὴ πὺν ζητοῦμε, ἀλλὰ μόνο πειρασμούς μὲ πόνο, μὲ φτώχεια καὶ ρεζιλίαν.

Καὶ τώρα τί κάνουμε; Τακτοποιοῦμε τὸ γραφεῖο τοῦ Χριστοῦ πὺν ἔχουμε μέσα μας, τὸ καθαρίζουμε καὶ τὸ ἀσπρίζουμε μὲ ἐξομολόγηση καὶ Θεία Κοινωνία, σταματοῦμε τὸν τρόπο ζωῆς πὺν εἴχαμε ὡς τώρα, ἀλλάζουμε συμπεριφορά, παύουμε νὰ σκεπτόμαστε μόνο τὸν ἑαυτὸ μας, κάνουμε ὑπακοὴ στὰ κελεύσματα τοῦ πνευματικοῦ μας καὶ κρατᾶμε τίς ὑποσχέσεις μας, πὺς δὲ θὰ ἐπαναλάβουμε τὸν τρόπο ζωῆς, αὐτὸν τῆς φιλαυτίας καὶ τοῦ ἐγωκεντρισμοῦ, πὺν εἴχαμε ὡς τώρα.

Μετὰ ἔρχεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ζοῦμε τὸ Χριστὸ νὰ μᾶς περιμένει στὸ γραφεῖο Του, πὺν βρίσκεται μέσα μας, τοῦ λέμε τὰ αἰτήματά μας, πὺν ἔχουν σχέση μὲ τὴ σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας καὶ ὅχι μὲ τὴ βόλεψή μας, καὶ κάνουμε τὴ ζωὴ μας χαριτωμένη καὶ εἰρηνική.

Ἰούνιος

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ μεγάλες γιορτές τοῦ Ἰουνίου, κατὰ τὸ ἀνθρώπινο μεγάλη, γιατί ὅλες οἱ γιορτές τῶν Ἀγίων μας εἶναι μεγάλες, εἶναι κι αὐτὴ στὶς ἑννέα τοῦ μηνὸς τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου, Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας.

Μὲ καταγωγή ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ μὲ γονεῖς εὐσεβεῖς καὶ εὐγενεῖς, ἦταν καὶ ἀνεψιὸς τοῦ Θεόφιλου τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας, μία σχέση ποὺ τὸν ἐπηρέασε στὴν πορεία του πρὸς τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του, εἶχε ὅλες τίς προϋποθέσεις γι' αὐτὸ ποὺ τελικὰ ἔγινε.

Ἦταν ἐλεύθερο πνεῦμα, γι' αὐτὸ καὶ δὲν δίστασε κοντὰ στὶς ἀρετὲς ποὺ καλλιεργοῦσε, νὰ μελετῇ καὶ τὴ θύραθεν σοφία. Μελετώντας καὶ ἑλληνικὰ καὶ ρωμαϊκὰ συγγράμματα ἐκπαιδεύτηκε τόσο στὴν ἔξω σοφία, ὅσο καὶ στὴν ἔσω πνευματικὴ χριστιανικὴ σωτηριολογικὴ γραμματεία. Βλέποντας ὁ θεὸς του Πατριάρχης Θεόφιλος τίς γνώσεις του καὶ τὴν ἀρετὴ του τὸν χειροτόνησε Ἀρχιδιάκονο, καὶ μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ θεοῦ του κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ τὸν ψήφισαν Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας. Βλέπετε τότε γιὰ νὰ γίνει κανεὶς Ἐπίσκοπος καὶ Πατριάρχης ψηφίζονταν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐκπροσώπους τοῦ λαοῦ.

Τὸ πρῶτο του μέλημα μόλις ἔγινε Πατριάρχης ἦταν νὰ διώξει ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια ὅλους τοὺς αἵρετικούς, ποὺ εὐδοκιμοῦσαν τὸν τέταρτο καὶ πέμπτο αἰῶνα, καὶ τοὺς σχισματικούς Νοβατιανούς καὶ σὰν τοὺς σημερινούς Νεοπατεριστές.

Οἱ Νοβατιανοὶ ὀνόμαζαν τοὺς ἐαυτοὺς τοὺς καθαρούς καὶ δικαίους, φοροῦσαν λευκὰ ἐνδύματα, γιὰ νὰ δείχνουν τὴν καθαρότητα τοῦ βίου τους, ἔλεγαν πῶς αὐτοὶ ποὺ ἔπεφταν σὲ θανάσιμη ἁμαρτία ἔπρεπε νὰ ξαναβαπτιστοῦν καὶ δὲν ἐπέτρεπαν τὸ δεύτερο γάμο ὀνομάζοντας αὐτὸν μοιχεία.

Μὲ τοὺς Νοβατιανούς ἔδιωξε ὁ μακάριος Κύριλλος καὶ τὸν Ἐπίσκοπό τους Θεόπεμπτον καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ μετὰ ἀπὸ πληροφορία ποὺ τοῦ ἔδωσε ἄγγελος Κυρίου, παίρνοντας τὰ λείψανα τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κύρου καὶ Ἰωάννου, ἔδιωξε καὶ τοὺς δαίμονες, ποὺ βρίσκονταν στὴν κατοικία τοῦ Θεόπεμπτου, καὶ ἔκτισε ἐκεῖ Ναὸ στὴν μνήμη τῶν δυὸ αὐτῶν Ἀγίων Ἀναργύρων.

Μετὰ τὴν ἐκδίωξιν τῶν δαιμόνων ἔδιωξε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τοὺς Ἑβραίους, ποὺ εἶχαν ἐγκατασταθεῖ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ μισοῦσαν τοὺς χριστιανούς σὲ σημεῖο νὰ κάνουν καὶ ἐγκλήματα, μέχρι ποὺ μία νύχτα μὲ τὸ πρόσχημα πῶς εἶχε πάρει φωτιὰ ὁ Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἀλεξάνδρου, ἔβγαλαν τοὺς χριστιανούς στὸ δρόμο γιὰ νὰ σβήσουν τὴ φωτιὰ καὶ τοὺς πετσόκοψαν, σκοτώνοντας μεγάλο ἀριθμὸ χριστιανῶν.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Πατριάρχης Κύριλλος μὲ τὴ βοήθεια χριστιανῶν ἔδιωξαν τοὺς Ἑβραίους ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια, τοὺς γκρέμισαν τὴ συνοικία καὶ ἔκαψαν τὴ συναγωγὴ τους. Ἀλλὰ οἱ Ἑβραῖοι εἶχαν σύμμαχό τους τὸν ἑπαρχο τῆς Ἀλεξανδρείας Ὁρέστη ποὺ ἦταν βαπτισμένος χριστιανός, καὶ ἐπανῆλθαν μέχρι ποὺ ὁ Αὐτοκράτορας Θεοδόσιος τὸν ἔπαψε ἀπὸ ἑπαρχο τὸ χριστιανὸ κατὰ τὰ ἄλλα σύμμαχο τῶν Ἑβραίων.

Τέλος στὰ χρόνια του ἔτυχε καὶ ἡ αἵρεση τοῦ Νεστορίου, ποὺ ταλαιπώρησε πολὺ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ ὁποία αἵρεση μὲ ἐνέργειες τοῦ Ἁγίου καταδικάστηκε στὴν τρίτη Οἰκουμενικὴ σύνοδο στὴν Ἐφεσο τὸ 431.

Τ Ω Ν Ε Ν Τ Ο Λ Ω Ν

Ὁ μισόκαλος διάβολος δὲν σταματᾷ ἀπὸ τὸ νὰ πειράζει τοὺς δούλους τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τοὺς κάνει νὰ ὑπερφηανεύονται καὶ νὰ καυχιοῦνται, πὼς τηροῦν μὲ ἐπιμέλεια τὶς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου. Ἀπὸ αὐτὰ ὅμως τὰ ὑπερήφανα βιώματα στεροῦνται τὸ μισθὸ τοῦ κόπου τους καὶ τῆς ὑπηρεσίας τους.

Ἄς προσέχουμε ἀδελφοί μας χριστιανοί, νὰ ἐργαζόμεσθε τὶς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ μὲ χαρά, μὲ φόβο καὶ ταπείνωση. Μὲ χαρά, γιατί ἐμεῖς οἱ θνητοὶ καὶ γήινοι ἀζωωθήκαμε νὰ ὑπηρετοῦμε ἓνα Θεὸ, ἓνα οὐράνιο καὶ ἀθάνατο βασιλεῖα καὶ τὸ κάνουμε μὲ φόβο καὶ ταπείνωση. Γιατὶ ὅσο κι ἂν προθυμοποιηθοῦμε νὰ τηροῦμε τὶς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ τὶς τηρήσουμε ὅπως πρέπει καὶ μὲ ὅλη τὴν τελειότητα.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριος, ὁ νομοθέτης καὶ δοτήρας τῶν ἐντολῶν, μᾶς συμβουλεύει, ὅταν τηροῦμε ὅλες τὶς ἐντολὰς

Η ΤΗΡΗΣΗ

Του, νὰ ταπειωνόμαστε μὲ τὴν καρδιά μας καὶ νὰ λέμε πὼς εἴμαστε ἀχρεῖοι καὶ ἀνάξιοι δούλοι, γιατί κάναμε ἐκεῖνο ποὺ χρωστούσαμε νὰ κάνουμε καὶ τίποτε περισσότερο.

Ὅπως μέχρι τώρα δουλεύαμε στὸν πονηρὸ διάβολο καὶ κάναμε τὰ θελήματα καὶ τὶς προσταγὰς τοῦ μὲ διάφορες ἁμαρτίες, ἔτσι ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ πρέπει νὰ ὑπηρετοῦμε τὸ Θεὸ καὶ νὰ τηροῦμε τὶς ἐντολὰς Του.

Καθὼς κάναμε τὴν ψυχὴ μας καὶ τὸ σῶμα μας δούλους στὴν ἀκαθαρσία καὶ στὴν ἁμαρτία, ἔτσι ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ πρέπει νὰ τὰ κάνουμε δούλους στὴν ἀρετὴ καὶ τὴν καθαρότητα.

Ἐνῶ παλιότερα εἴχαμε ὑποδουλώσει ὅλο τὸ εἶναι μας στὰ πάθη καὶ κάναμε πράξεις ἀντίθετες μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τώρα θὰ πρέπει νὰ ὑποδουλώσουμε ὅλο τὸ εἶναι μας στὸ θεϊκὸ θέλημα, γιὰ νὰ βρεθοῦμε κοντὰ στὸ Θεό.

Καρπὸς τῆς καινούριας ζωῆς μας θὰ εἶναι ἡ ἀγιосύνη μὲ στόχο τὴν αἰώνια ζωὴ κοντὰ στὸν αἰώνιο Βασιλέα. Μεγάλῃ βοήθεια θὰ ἔχουμε στὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν βιάσουμε τὸν ἑαυτὸ μας στὴν προσπάθεια νὰ τηροῦμε ὅλες τὶς θεῖες ἐντολὰς. Γι' αὐτὸ ὁ Κύριος εἶπε: «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βιάζεται καὶ οἱ βιαστὲς τὴν ἀρπάζουν».

Θὰ ἔχουμε ἐπίσης βοήθεια στὴν προσπάθειά μας γιὰ τήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου μας, ἐὰν διαβάζουμε καθημερινὰ τὸ Εὐαγγέλιο καὶ τὶς Ἐπιστολὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καθὼς μέσα στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ματθαίου περιέχονται οἱ ἐντολὰς καὶ ἰδιαίτερα στὰ κεφάλαια πέμπτο, ἕκτο καὶ ἑβδομο, καθὼς καὶ στίς Ἐπιστολὰς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ μάλιστα στὸ ἕκτο κεφάλαιο τῆς Ἀπρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῆς.

Ἔτσι, διαβάζοντας συχνὰ σ' αὐτὰ τὰ βιβλία τὶς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, τὶς κρατᾷμε καλύτερα στὴ μνήμη μας, καὶ ὅταν τὶς θυμόμαστε μπορεῖ καὶ νὰ τὶς ἐφαρμόζουμε.

Τελειώνοντας ὑπενθυμίζουμε πὼς ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ὀφείλουμε νὰ κάνουμε ὑπακοὴ στὶς ἐντολὰς τοῦ Εὐαγγελίου, ἂν θέλουμε νὰ ἀποκτήσουμε καὶ πρόσκαιρα καὶ αἰώνια ἀγαθὰ.

Ιούλιος

Στις ένδεκα αὐτοῦ τοῦ μήνα γιορτάζουμε τὴ μνήμη τῆς Ἁγίας Εὐφημίας τῆς μεγαλομάρτυρας. Μὲ καταγωγή ἀπὸ τὴ Χαλκηδόνα καὶ μὲ γονεῖς τὸν Φιλόφρονα καὶ μητέρα τὴ Θεοδοσιανή, μαρτύρησε τὸ 288, ὅταν Αὐτοκράτορας ἦταν ὁ Διοκλητιανὸς καὶ Ἀνθύπατος Ρώμης ὁ Πρίσκοις.

Καταγγέλθηκε πὼς ἦταν χριστιανὴ καὶ ὅπως γίνονταν τότε τὴ συνέλαβαν, τὴ βασάνισαν καὶ τὴν ἔριξαν στὰ θηρία, ποὺ τὴ σεβάστηκαν καὶ δὲν τὴν πείραζαν. Ἐκανε προσευχὴ καὶ παρέδωσε τὴν ψυχὴ της στὸν Κύριο μέσα στὴν ἀρένα

ὅπου τὴν πέταξαν γιὰ νὰ τὴ φᾶνε τὰ θηρία.

Ἐνταφιάστηκε σὲ κάποιο μέρος κοντὰ στὴ Χαλκηδόνα, ποὺ ἦταν ἡ πατρίδα της, ἀλλὰ τελικὰ μεταφέρθηκε τὸ ἄφθαρτο ἅγιο λείψανό της στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου καὶ βρίσκεται μέχρι σήμερα στὸν Πατριαρχικὸ Ἱερό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου.

Ὅταν Αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου ἦταν ὁ Θεοδόσιος ὁ Μικρός, κάποιοι ἱερομόναχοι Εὐτυχὴς ὀνομαζόμενος, ὑποστήριξε πὼς ὁ Χριστὸς εἶχε μόνο μία φύση καὶ ἦταν μόνο Θεὸς καὶ ὄχι Θεάνθρωπος, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ δημιουργηθεῖ μία μεγάλη ἀναστάτωση στὴν Ἐκκλησία.

Τότε συγκροτήθηκε ἡ τέταρτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τὸ 451 στὴ Χαλκηδόνα, ὅπου παρουσιάστηκε ἀδιέξοδος στὴ συζήτηση ποὺ ἔγινε, καὶ γιὰ νὰ καταλήξουν σὲ συμφωνία ἀποφάσισαν νὰ γράψουν τίς θέσεις τους οἱ ἀντιμαχόμενοι καὶ νὰ τίς τοποθετήσουν ἐπάνω στὸ λείψανο τῆς Ἁγίας Εὐφημίας, προκειμένου νὰ ἔχουνε τὴν ἀπάντηση ἀπὸ τὴν Ἁγία στὸ θέμα ποὺ τοὺς ἀπασχολοῦσε.

Αὐτὸ καὶ ἔγινε, ὅποτε ὅταν ἀνοίξαν τὸ κουβούκλιο, βρῆκαν τὰ γραφόμενα ἀπὸ τὸν Εὐτυχὴ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τῆς Ἁγίας, ἐνῶ τὰ ὅμοια ἀπὸ τοὺς Πατέρες τῆς Συνόδου στὴν ἀγκαλιὰ της. Κατόπιν αὐτοῦ ἔληξε τὸ ἐπεισόδιο, μὲ τὴν παράκληση αὐτὸ νὰ μὴν ἐπαναληφθεῖ, ἀλλὰ νὰ τὰ βρίσκουν μετὰξὺ τους οἱ Πατέρες.

Ἡ Ἁγία Εὐφημία ἐπισκέφθηκε καὶ τὸν Ἅγιο Παῖσιο

στὸ κελλί του στὸ Ἅγιον Ὄρος στὴν Παναγούδα, ὅπου μετὰ ἀπὸ δοκιμασίες ποὺ τῆς ὑπέβαλε ὁ Ἅγιος γιὰ νὰ διαπιστώσει πὼς ὄντως ἦταν ἡ Ἁγία Εὐφημία ἡ μικροκαμωμένη κοπελίτσα ποὺ τοῦ χτύπησε τὴν πόρτα, ἔκανε ὁ Ἅγιος ἐκτενὴ συζήτηση μαζί της καὶ πῆρε ἀπαντήσεις στὰ θέματα ποὺ τὸν ἀπασχολοῦσαν.

Εἶναι ἀναμφισβήτητο γεγονὸς ἡ ὑπερβατικότητα τῆς ἀγιότητος, ὅπου βλέπουμε νὰ καταργοῦνται ὅλοι οἱ φυσικοὶ νόμοι, καὶ νὰ συμβαίνουν γεγονότα, ποὺ δὲν ἐξηγοῦνται ἀνθρωπίνως, ἀλλὰ νὰ ἐπιβεβαιώνουν πὼς ζεῖ ὁ Κύριός μας καὶ Θεὸς μας καὶ εἴτε προσωπικὰ εἴτε καὶ διὰ τῶν Ἀγίων Του καὶ ἰδιαίτερα διὰ τῆς Παναγίας μητρὸς Του παρεμβαίνει στὴ ζωὴ μας καὶ δὲν παύει νὰ ὑπηρετεῖ τὸν ἄνθρωπο τῆς καθαρῆς καρδιάς τὸ φωτισμένο καὶ ἁγιασμένο.

ΕΙΠΕ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΑΪΣΙΟΣ

Ρώτησαν τὸν Ἅγιο Παῖσιο τὸν Ἀγιορείτη γιατί ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ συμβεῖ μία συμφορὰ καὶ ὁ Ἅγιος ἀπάντησε:

Ἵπάρχουν πολλὲς περιπτώσεις. Ἄλλοτε ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς κάτι, γιὰ νὰ βγεῖ κάτι τὸ καλύτερο, καὶ ἄλλοτε γιὰ παιδαγωγία. Ἄλλοι ἀνταμείβονται καὶ ἄλλοι ἐξοφλοῦν, καθὼς δὲν πάει τίποτε χαμένο.

Νὰ ξέρετε πὼς ὅ,τι ἐπιτρέπει ὁ Θεός, ἀκόμη καὶ νὰ ἐξοντωθοῦν ἄνθρωποι, εἶναι φιλόανθρωπο, γιὰτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας πόσους ἔσφαξε; Τριακόσιους ἱερεῖς τοῦ Βάαλ, ὅταν τοὺς εἶπε νὰ κάνουν προσευχή, καὶ θὰ ἔκανε κι αὐτός, καὶ ὅποιου ὁ Θεὸς θὰ ἔστειλε φωτιά, γιὰ νὰ ἀνάψουν τὰ ξύλα τοῦ βωμοῦ, ποὺ εἶχαν ἐτοιμάσει γιὰ θυσία, αὐτοῦ ὁ Θεὸς θὰ εἶναι ὁ ἀληθινός.

Καὶ ἄρχισαν οἱ ἱερεῖς τοῦ Βάαλ νὰ φωνάζουν:

– Ἐπάκουσον, ὁ Θεὸς ἡμῶν, Βάαλ, ἐπάκουσον!

Ἀλλὰ οὔτε φωνὴ οὔτε ἀκρόαση.

Ὁ Προφήτης Ἡλίας τοὺς λέει:

– Εἶναι ἀπασχολημένος ὁ Θεὸς σας καὶ δὲν σᾶς ἀκούει,

φωνάζτε πιὸ δυνατά!

Ἐκεῖνοι συνέχισαν νὰ φωνάζουν καὶ νὰ ξεσχίζουν, ὅπως συνήθιζαν, τὶς σάρκες τοὺς μὲ μαχαίρια, γιὰ νὰ πονᾶνε καὶ νὰ φωνάζουν πιὸ δυνατά, γιὰ νὰ τοὺς ἀκούσει ὁ Βάαλ.

Ἀφοῦ τελικὰ δὲν κατόρθωσαν τίποτε, εἶπε ὁ Προφήτης Ἡλίας:

– Βρῆξτε τὰ δικὰ μου ξύλα τρεῖς φορὲς.

Ἐριξαν νερὸ μία, δυὸ, τρεῖς φορὲς! Ἀφοῦ ἀπὸ τὸ πολὺ νερὸ εἶχαν γίνει μούσκεμα τὰ ξύλα καὶ ἔτρεχαν ἀπὸ γύρω νερά, τότε προσευχήθηκε ὁ Προφήτης Ἡλίας κι ἔπεσε φωτιὰ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ κάηκε ὅ,τι εἶχαν στὸ θυσιαστήριο γιὰ νὰ θυσιάσουν, καὶ μαζὶ καὶ τὸ ἴδιο τὸ θυσιαστήριο.

Τότε εἶπε:

– Πιάστε τοὺς ἱερεῖς, γιατί παρασύρουν τὸ λαὸ στὴν εἰδωλολατρία.

Καὶ τοὺς ἔσφαξε ὅλους.

Πολλοὶ λένε, πὼς ἔσφαξε ὁ Προφήτης Ἡλίας τόσους;

Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι βάρβαρος, οὔτε ὁ Προφήτης ἦταν βάρβαρος. Οἱ ἱερεῖς ὅμως τῶν εἰδώλων εἶχαν πλανήσει ὅλο τὸν κόσμον, ποὺ ἔφτασε ὁ Προφήτης νὰ πεῖ:

– Ἐμεῖνα μόνος μου, νὰ πιστεύω στὸν ἀληθινὸ Θεό.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων περισσότερο ὑπέφεραν ἀπὸ τὰ δικὰ τους σφαζίματα, παρὰ ἀπὸ τὸ μαχαίρι τοῦ Προφήτη Ἡλίας, ποὺ ἔδωσε τέλος στὸ μαρτύριό τους, καθὼς ὁ πόνος ἀπὸ τὰ δικὰ τους ξεσχίσματα ἦταν μεγαλύτερος.

Βλέπετε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἐκείνη τὴ γλῶσσα, ἐκεῖνο τὸ νόμον κα-

ταλάβαιναν. Ὁ ἴδιος Θεὸς ἦταν καὶ τότε, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁ νόμος ἦταν γιὰ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ δὲν καταλάβαιναν ἄλλιως. Μὴ σᾶς φαίνεται ἐκεῖνος ὁ νόμος σκληρὸς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο διαφορετικὸ; Ἦταν ὁ νόμος ποὺ θὰ ὤφελοῦσε ἐκείνη τὴν ἐποχή.

Παχιές Ιστορίες

ΣΤΟ ΒΟΛΟ ΥΠΑΡΧΕΙ ή συνοικία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

Ἐκεῖ, μετὰ τὴ μικρασιατικὴ καταστροφὴ, ἐγκαταστάθηκαν Καππαδόκες πρόσφυγες. Ζοῦσαν στὰ προσφυγικὰ σπιτάκια τῶν δυὸ δωμάτων, ποὺ ἦταν χαμηλοτάβανα καὶ πολὺ φτωχικά.

Ἡ ἐκκλησίᾳ ὅμως τοῦ Ἁγίου Μεγάλου Βασιλείου ποὺ ἔκτισαν, εἶναι πετρόκτιστη, εὐρύχωρη καὶ μεγαλοπρεπής. Στὸ τέμπλο τὶς εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ τοῦ Μεγάλου Βασιλείου τὶς ἔφεραν ἀπὸ τὴν Καππαδοκίᾳ. Εἶναι εἰκόνες μὲ πρόσωπα ἀσκητικά, ποὺ δημιουργοῦν κατάνυξη.

Σὲ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ προσφυγικὰ σπιτάκια ζοῦσε μία γιαιγιά μὲ τὴν οἰκογένειά τοῦ γιοῦ της. Κάθε πρωὶ ὁ γιὸς μὲ τὴ νύφη της πήγαιναν στὴ δουλειὰ καὶ ἡ γιαιγιά ἔμενε στὸ σπῆτι μὲ τὰ ἐγγονάκια της.

Ὅταν τελείωνε τὶς ἀπαραίτητες δουλειές τοῦ νοικοκυριοῦ ἔλεγε:

– Τώρα παιδιά θὰ προσευχηθῶμε.

Στέκονταν μπροστὰ στὶς εἰκόνες καὶ ἔλεγε μὲ κατάνυξη τὴν εὐχὴ στὴν τούρκικη γλῶσσα, καθὼς ἡ γιαιγιά μιλοῦσε τούρκικα, ὅπως οἱ περισσότεροὶ Καππαδόκες.

Σὲ λίγη ὥρα, ἐνῶ συνέχιζε τὴν προσευχὴ μὲ ὑψωμένα τὰ χέρια της, τὸ σῶμα της σιγὰ σιγὰ σηκώνονταν στὸν ἀέρα μετέωρο, καὶ τὰ δάχτυλα τῶν χειρῶν της ἀκουμποῦσαν στὸ ταβάνι.

Ὅταν τελείωνε τὴν προσευχὴ της κατέβαινε καὶ ἀκουμποῦσε πάλι κάτω. Τὰ ἐγγονάκια της δὲν φοβοῦνταν βλέποντας τὴ γιαιγιά τους νὰ σηκώνεται στὸν ἀέρα, γιατί τοὺς εἶχε ἐξηγήσει, πὼς ὅταν ὁ ἄνθρωπος προσεύχεται ἔτσι γίνεται. Ὁ Θεὸς τὸν σηκώνει ψηλά.

Ἡ γιαιγιά ἦταν πολὺ ἐγκρατής. Σὲ ὅλη της τὴ ζωὴ νήστευε. Τὸ τέλος της ἦταν τόσο εἰρηνικό, ποὺ ἔφυγε σὰν πουλάκι. Ὅταν, μετὰ ἀπὸ τρία χρόνια, τὰ παιδιά της ἔκαναν τὴν ἐκταφὴ της, τὰ ὅσθα της ἦταν πολὺ ἐλαφρά

καὶ εἶχαν τὸ χρῶμα ποὺ ἔχει τὸ φίλντισι. Τὰ ἔβαλαν σὲ ἓνα κασελάκι, τὰ πῆραν στὸ σπῆτι καὶ τὰ τοποθέτησαν στὴ γωνία τοῦ δωματίου κάτω ἀπὸ τὰ εἰκονίσματα, γιὰ νὰ ἔχουν τὴν εὐλογία της.

Ἕνας πνευματικός, ποὺ ἔμαθε αὐτὰ τὰ θαυμαστά, εἶπε πὼς τέτοιες ἄγνωστες, ταπεινές, ἁγιασμένες γιαιγιές στηρίζουν μὲ τὶς προσευχὲς τους τὴν Ἐκκλησίᾳ μας. Ἀς ἔχουμε κι ἐμεῖς τὴν εὐχὴ της.

Ἐχει τεράστια σημασία νὰ ὑπάρχει κάποιος, ποὺ νὰ προσεύχεται πραγματικά μέσα στὴν οἰκογένεια. Ἡ προσευχὴ προσελκύει τὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν αἰσθάνονται ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας, ἀκόμη κι ἐκείνων ποὺ ἡ καρδιά τους ἔχει παγώσει.

Ἀς προσευχήμαστε πάντα μὲ καίσιμη καρδιά, γιὰ νὰ ζοῦμε τὴ χάρη τῆς προσευχῆς καὶ τὴν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ, ποὺ βρίσκονται δίπλα μας καὶ μέσα μας, ὅταν μὲ εὐληκρίνεια προσευχήμαστε.

Η ΑΔΙΚΙΑ

Ἀπάντηση τοῦ Ἁγίου Παΐσιου σὲ κάποιον ποὺ εἶπε πὼς ὅταν τὸν ἀδικοῦν ἡ καρδιὰ του σκληραίνει.

Γιὰ νὰ μὴ σκληραίνει ἡ καρδιὰ σου, ποτὲ νὰ μὴ σκέφτεσαι ὅτι φταίει ἢ πόσο φταίει ὁ ἄλλος ποὺ σὲ ἀδικεῖ, ἀλλὰ πόσο φταῖς ἐσύ. Βλέπεις, ὅταν οἱ ἄνθρωποι μαλώνουν μεταξὺ τους, ὅλοι τοὺς λένε ὅτι ἔχουν δίκαιο, μόνο ποὺ παίρνουν περισσότερο δίκαιο ἀπ' ὅσο δικαιοῦνται, γι' αὐτὸ καὶ διαφωνοῦν συνεχῶς.

Πηγαίνουν στὴν Ἀστυνομία π.χ. καὶ ὁ καθένας λέει πὼς τὸν ἔδειρε ὁ τάδε, χωρὶς νὰ λέει πόσο τὸν ἔδειρε αὐτός, καὶ τοῦ κάνει καὶ μήνυση.

Ἄν σκεφτόμασταν ὅτι ὁ πιὸ ἀδικημένος εἶναι ὁ Χριστός, θὰ δεχόμασταν μὲ χαρὰ τὴν ἀδικία. Ἐνῶ ἦταν Θεός, κατέβηκε στὴ γῆ μὲ πολλὴ ἀγάπη καὶ κλείστηκε ἐννιά μῆνες στὴν κοιλιά τῆς Παναγίας. Ὑστερα τριάντα χρόνια ἔζησε ἀθόρυβα. Ἀπὸ δεκαπέντε μέχρι τριάντα χρονῶν δούλεψε μαραγκὸς στοὺς Ἑβραίους. Καὶ τί ἐργαλεῖα εἶχαν τότε; Ξύλινα πριόνια χρησιμοποιοῦσαν μὲ κάτι καβίλιες ξύλινες. Τοῦ ἔδιναν καὶ κάτι σανίδια... καὶ τοῦ ἔλεγαν φτιάξε αὐτό, φτιάξε ἐκεῖνο...

Ἅγιος Παΐσιος - Παραγούδα.

Καὶ πὼς νὰ τὰ πλανίσει; Πλανίζονταν μ' ἐκεῖνα τὰ γύφτικα σίδερα, ποὺ χρησιμοποιοῦσαν τότε γιὰ πλάνες; Ξέρεις τί ζόρικα εἶναι;

Ἄντε ὕστερα τρία χρόνια ταλαιπωρία! Ξυπόλυτος νὰ πηγαίνει ἀπὸ ἐδῶ, ἀπὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ κηρύττει. Θεράπευε ἀρρώστους, μὲ λάσπη ἄνοιγε τὰ μάτια τῶν τυφλῶν, κι αὐτοὶ ζητοῦσαν πάλι σημεῖα. Ἐβγαζε τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοὺς δαιμονισμένους, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ ἀχάριστοι ἄνθρωποι Τοῦ ἔλεγαν πὼς εἶχε δαιμόνιο!

Κι ἐνῶ τόσοι εἶχαν μιλήσει καὶ προφητεῦσει γι' Αὐτόν, καὶ τόσα θαύματα ἔκανε, καὶ τελικὰ δέχθηκε ὀνειδισμοὺς καὶ σταύρωμα. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀδικημένοι εἶναι τὰ πιὸ ἀγαπημένα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Γιατί ὡς ἀδικημένοι ἔχουν στὴν καρδιὰ τους τὸν ἀδικημένο Χριστὸ καὶ ἀγάλλονται στὴν ἐξορία καὶ τὴ φυλακὴ σὰν νὰ βρίσκονται στὸν Παράδεισο, διότι ὅπου Χριστὸς ἐκεῖ Παράδεισος.

Ρωτήθηκε καὶ πάλι ἀπὸ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο ἂν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρεθεῖ μὲ φορτίο μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτὸ ποὺ μπορεῖ νὰ σηκώσει καὶ ἡ ἀπάντηση τοῦ Ἁγίου ἦταν, πὼς ὁ Θεὸς δὲν ἐπιτρέπει φορτίο πάνω ἀπὸ τίς δυνάμεις μας. Οἱ ἀδιάκριτοι ἄνθρωποι φορτώνουν βαρὺ φορτίο στοὺς ἄλλους.

Πολλὲς φορές ὁ Καλὸς Θεὸς ἀφήνει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους στὰ χέρια τῶν κακῶν, γιὰ νὰ μαζέψουν μισθὸ οὐράνιο.

Λοιπὸν ὅλα δείχνουν πὼς μὲ ἄνεση κανεὶς δὲν πάει στὸ Χριστό. Χρειάζεται νὰ ζοριζόμαστε, γιὰ νὰ τρέξουμε κοντὰ Του καὶ νὰ ζητήσουμε τὴν προστασία Του καὶ τὴν εὐσπλαχνία Του. Γι' αὐτὸ ὅταν ἔρχονται τὰ ζόρια, ἂς μὴν ἀπελπιζόμαστε κι ἂς μὴ διαμαρτυρόμαστε, ἀλλὰ τὸ σωστὸ εἶναι νὰ λέμε, τίς χρειαζόμαστε Κύριε τίς δυσκολίες καὶ τοὺς πειρασμούς, γιὰ νὰ ἐπανέλθουμε στὸ σωστὸ δρόμο, ὥστε νὰ μᾶς εὐλογεῖς καὶ νὰ μᾶς παιδαγωγεῖς.

«Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν»

Μὲ αὐτὸ τὸ μακαρισμὸ ξεκινάει τὴν ἐπὶ τοῦ ὅρου ὁμιλία Του ὁ Κύριός μας καὶ Θεὸς μας, Ἰησοῦς Χριστός.

Βέβαια ἐὰν δὲν προηγηθεῖ ἡ πραότητα, δὲν μπορεῖ νὰ λάμψει ἡ ταπείνωση, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν σημαίνει πὼς δὲν εἶναι ἡ ταπείνωση ἡ κορυφαία τῶν ἀρετῶν. Φυσικὰ καὶ πέρα ἀπὸ τὴν πραότητα χρειάζεται καὶ ἡ ἐγκράτεια, καὶ ἡ συνεχὴς προσευχὴ μὲ τὴ μονολόγιστη εὐχὴ καὶ ὁ ἀγώνας μὲ τὸ νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας ἀχρεῖο δοῦλο.

Ὅλα αὐτὰ ὁδηγοῦν στὴν ταπεινοφροσύνη, ποὺ στόμα ἔχει ἀλλὰ λόγῳ ἐλεγκτικὸ δὲν ἔχει πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ, μάτια ἔχει ἀλλὰ δὲν βλέπει τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, ἀφτιά ἔχει ἀλλὰ δὲν ἀκούει τίποτε ἀπὸ αὐτὰ ποὺ δὲν ὠφελοῦν τὴν ψυχὴ καὶ δὲν θυμᾶται τί τῆς ὀφείλουν παρὰ μόνο τί ὀφείλει.

Ὅπως ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι τὸ μεγαλύτερο πάθος γιὰ τὸν ἄνθρωπο, αὐτὴ ποὺ ἔστειλε καὶ τὸν Ἑωσφόρο στὰ τάρταρα, ἔτσι καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ, καθὼς μπορεῖ νὰ ἐλευθερώσει τὸν ταπεινὸ ἀπὸ κάθε δαιμονικὴ ἐπὶ ἥρεια.

Ὁ ταπεινὸς ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ δεχθεῖ μὲ χαρὰ τὴν ἀδικία, ποὺ θὰ μποροῦσε καὶ νὰ τὴν ἀποφύγει, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν χαριτώνει ὁ Θεὸς καὶ νὰ τοῦ αὐξάνει τὴν ἐμπιστοσύνη του πρὸς τὸ Χριστὸ καὶ νὰ τὸν ἀγιάζει.

Εἶδε ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος τίς παγίδες τοῦ πονηροῦ, αὐτὲς ποὺ ἔχει στήσει τὸ ταγκαλάκι ἐπάνω στὴ γῆ καὶ ἀναστένανε καὶ εἶπε, ἄραγε ποῖός μπορεῖ νὰ τίς ξεπεράσει καὶ νὰ σωθεῖ;

Τότε ἄκουσε μία φωνὴ νὰ τοῦ λέει, πὼς ἡ ταπεινοφροσύνη μπορεῖ νὰ τὸ κάνει αὐτό.

Συμβαίνει νὰ ταπεινολογοῦμε ἀλλὰ νὰ μὴν ταπεινοφρονοῦμε, μὲ ἀποτέλεσμα ὅλος ὁ ἀγώνας μας γιὰ νὰ φτάσουμε στὸ Χριστὸ νὰ πηγαίνει χαμένος, γιὰτι χωρὶς τὴν ταπεινοφροσύνη δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ φτάσουμε καὶ νὰ συμμετάσχουμε στὸ Μυστικὸ Δεῖπνο.

Πρῶτα πέφτουμε στὸ γκρεμὸ τῆς ὑπερηφάνιας καὶ ὕστερα στὴ λάσπη τῆς ἀμαρτίας, γι' αὐτὸ ἂς προσέχουμε νὰ μὴν κρίνουμε τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας χειρότερο ἀπὸ ὅλους, σὰν τὸν τσαγκάρη τῆς Ἀλεξάνδρειας.

Καὶ βέβαια τὸ μεγαλύτερο πρόβλημα ποὺ συναντᾶμε στὶς διανθρώπινες σχέσεις εἶναι ἡ αὐτοδικαίωση, γνήσιο τέκνο τῆς ἐγωπάθειας καὶ τῆς ὑπερηφάνειας, ποὺ ταλαι-

πωροῦν καὶ καταστρέφουν τὴν ἐπικοινωνία φίλων, γνωστῶν καὶ συγγενῶν.

Τέλος ἂς σκεφτοῦμε πὼς ὁ Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος κόσμου ταπείνωσε τὸν ἑαυτὸ Του καὶ πῆρε ἀνθρώπινη μορφή, γεννήθηκε μέσα σὲ ἓνα στάβλο, δούλεψε σὰν μαραγκός, δίδασκε τὴν ἀνιδιοτελὴ καὶ ἀπροσωπὸληπτη ἀγάπη, σὰν δάσκαλος ἔπλυνε τὰ πόδια τῶν μαθητῶν Του, σὰν γιατρὸς θεράπευσε ἀπὸ ὀργανικὲς καὶ ψυχικὲς ἀσθένειες ὅλους ὅσους τοῦ τὸ ζήτησαν, γιὰ νὰ δεχθεῖ τὴν ἐπώδυνη καὶ ἐπονειδιστὴ σταύρωση, συγχωρώντας τοὺς σταυρωτὲς Του.

Ἐπομένως ἔχουμε τὸ Πρότυπο, γιὰ νὰ Τὸ ἀντιγράψουμε καὶ νὰ Τὸ ἀκολουθήσουμε.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΑΣ

ΓΙΑ ΕΜΑΣ ΤΟΥΣ προχωρημένους στην ηλικία και ἐλπίζω και στὰ πνευματικά, ὁ μικρὸς ἥρωας εἶναι ὁ Γιώργος Θαλάσσης, συνεπικουρούμενος ἀπὸ τὸ Σπίθα και τὴν Κατερίνα. Καὶ βέβαια ὁ ἐχθρὸς μας παραμένουν πάντοτε οἱ Γερμανοί.

Στὴν παιδικὴ μας ἡλικία ὁ μικρὸς ἥρωας ἦταν ὁ μεγάλος μας φίλος και τὸ πρότυπὸ μας, καθὼς θὰ θέλαμε νὰ τοῦ μοιάσουμε και νὰ κάνουμε κάποια ἀπὸ τὰ κατορθώματά του, ποὺ μᾶς ἐνθουσίαζαν, καθὼς πάντα εἶχαν αἴσιο τέλος, και μᾶς ἔκαναν περήφανους, γιατί γευόμασταν κι ἐμεῖς κάτι ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ ἀποτέλεσματος.

Ἡ παιδικὴ μας φαντασία μᾶς ἔκανε συμμετοχους στὶς ἐπιχειρήσεις του, στὰ σαμποτάζ ποὺ ἀναλάμβανε, και στὸ θάρρος μὲ τὸ ὁποῖο ἀντιμετώπιζε τοὺς κατακτητὲς, και μᾶς ἔβγαζε ἀπὸ τὴ μιζέρια τῆς τότε ἐποχῆς, κάτι ποὺ τὸ εἶχαμε ἰδιαίτερη ἀνάγκη στὸν ἀγῶνα ἐπιβίωσής μας.

Ἦταν δύσκολα τὰ χρόνια μετὰ τὴν κατοχή, καθὼς οἱ φίλοι και σύμμαχοί μας ἦταν πολὺ εὐκολοὶ στὰ λόγια, ἀλλὰ και πολὺ ὑπουλοὶ στὶς πολιτικές ποὺ ἐφάρμοζαν, γιὰ νὰ μᾶς κρατοῦν πάντοτε σὲ χαμηλὸ προφίλ, καμουφλαρισμένα πλέον ὑπόδουλοι τῶν συμφερόντων τους.

Αὐτὴ τὴ μπότα, ποὺ δὲν ἔφυγε ποτὲ πάνω ἀπὸ τὸ ἰσχνὸ κορμὶ τοῦ λαοῦ μας και μέχρι σήμερα, πρέπει νὰ τὴν ἀντέχουμε, ἂν θέλουμε νὰ ἐπιβιώσουμε, κρατώντας πάντοτε ἀναμμένη τὴ λαμπάδα τῆς ἐλπίδας γιὰ ἓνα καλύτερο αὔριο, ποὺ τὸ δικαιούμαστε και μᾶς τὸ ὀφείλει ὁ Χριστὸς κάποτε νὰ μᾶς τὸ δώσει, ὅχι ὡς εὐμάρεια, ἀλλὰ ὡς στιβαρὴ πολιτικὴ και θρησκευτικὴ ἡγέσια.

Τὴ διαχρονικὴ αὐτὴ ἀνάγκη μᾶς τὴν κάλυπτε ὡς ἓνα βαθμὸ ὁ Γιώργος Θαλάσσης, ὁ μικρὸς ἥρωας τοῦ καθενὸς μας, ποὺ ἔρχονταν σὰν παρηγοριὰ και σὰν προσδοκία, ἀφοῦ παρέμεινε προφυλαγμένος ἀπὸ ἓνα κουκούλι προστασίας μέσα στὴν πολυτάραχη δράση του, καθὼς χλεύαζε τὸν ὑπέρτερο σὲ δύναμη ἐχθρό, τοῦ ταπείνωνε τὸν ἐγωισμό του, και ἀποδείκνυε πὼς κανεὶς δὲν εἶναι ἄτρωτος και παντοδύναμος.

Τὸ πιὸ δυνατὸ του χαρτὶ ἦταν ὁ σύντροφός του ὁ Σπίθας, ποὺ μέσα ἀπὸ τὴν ἀπλότητα και τὴν ἄγνοια κινδύνου, κατάφερε πάντοτε νὰ γίνετα ἓνα χρήσιμο ἐργαλεῖο στὸν ἀγῶνα γιὰ γελοιοποίηση τοῦ ἐχθροῦ, μὲ ἀστεία ἐπεισόδια ποὺ δημιουργοῦσαν μία χαρούμενη ἀτμόσφαιρα, ἔφερναν γέλιο στὰ πικραμένα λόγω οἰκονομικῶν συνθηκῶν χεῖλια μας, και μᾶς χαλάρωναν ἔστω και γιὰ λίγὸ ἀπὸ τίς συνθήκες ποὺ ἐπικρατοῦσαν τότε στὸν κοινωνικὸ μας περίγυρο.

Και βέβαια και ἡ Κατερίνα διάνθιζε τὴν ὅλη ἀτμόσφαιρα μὲ τὴν παρουσία της, ποὺ ἀναδείκνυε τὴ συναισθηματικὴ πλευρὰ τῶν γεγονότων, κι ἔδινε τὸν τόνο μίας γυναικείας παρουσίας, ποὺ χρωματίζει τὴν ποιότητα τῆς ζωῆς ὅπου κι ἂν βρίσκεται, και δίνει ζωὴ και προοπτικὴ μιᾶς χαριτωμένης πορείας στὴν ἄβολη καθημερινότητά μας.

Μακάρι νὰ εἶχαμε και σήμερα τέτοια γραπτὰ πονήματα, ποὺ θὰ μᾶς ἀποσποῦσαν ἀπὸ τίς καταθλιπτικὲς ἡλεκτρονικὲς ὀθόνες, αὐτὲς ποὺ μᾶς σερβίρουν ἐθιστικὰ σκουπίδια και μᾶς αἰχμαλωτίζουν τὴν ἀντιληπτικὴ μας λειτουργία.

ΑΝΑΛΥΧΗ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΩΝ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Συνέχεια τοῦ προηγούμενου τεύχους

Χαῖρε, ἀμνοῦ καὶ ποιμένος μήτηρ.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη τὰ ζῶα ποὺ προσφέρονταν θυσία στὸ Θεὸ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅποι-
αδήποτε τελετὴ θυσίας, θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν ἔχουν
ἀπολύτως κανένα μειονέκτημα, κανένα ση-
μαδάκι ἄλλου χρώματος στὸ τρίχωμά τους καὶ
νὰ εἶναι ἀπολύτως ὑγιῆ.

Γενικὰ ὅ,τι προσφέρονταν θυσία στὸ Θεό, θὰ
ἔπρεπε νὰ ἦταν ἄριστο καὶ ἄψογο. Αὐτὸ ἰσχύει
ἀκόμη καὶ σήμερα, καθὼς ὑπάρχει ἀκόμη ἡ
συνήθεια τὰ πρῶτα καὶ καλύτερα γεωργικὰ
γεννήματα νὰ προσφέρονται στὴν Ἐκκλησία,
γιὰ νὰ τὰ εὐλογῇ ὁ Θεὸς καὶ νὰ τὰ αὐξήσει,
νὰ ἐπαρκέσουν γιὰ τὶς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων
τοῦ μόχθου.

Αὐτὴ ἡ εὐλάβεια πρὸς τὸ Θεὸ καὶ ἡ πίστη
στὶς εὐλογίες τῆς Ἐκκλησίας βοήθησαν τοὺς
ἀνθρώπους, ἰδιαίτερα σὲ δύσκολες ἐποχές, νὰ
ξεπεράσουν τὶς δοκιμασίες τους, νὰ λειτουρ-
γήσει ἡ κοινωνία σὰν οἰκογένεια, βοηθώντας ὁ
ἓνας τὸν ἄλλο, γιὰ νὰ βγοῦνε στὸ ξέφωτο μιᾶς
εἰρηνικῆς καὶ χαρούμενης ζωῆς.

Αὐτὸ θὰ περίμενε κανεὶς νὰ συμβεῖ καὶ
σήμερα, ποὺ δοκιμαζόμαστε σὰν λαὸς ἀπὸ τὶς
ἐπιθέσεις τῶν οἰκονομικῶν παραγόντων καὶ θε-
σμῶν, ποὺ ζητοῦν τὴν κεφαλὴ μας ἐπὶ πίνακι,
καθὼς οἱ διαμορφωτὲς τῆς περιρρέουσας κοι-
νωνικῆς φιλοσοφίας, μᾶς ἔχουν πείσει ὅτι μὲ

δική μας εὐθύνη ὑπερχρεώθηκε ἡ πατρίδα μας
καὶ τὰ νοικοκυριά της, ποὺ σημαίνει ὅτι τώρα
θὰ πρέπει νὰ ὑποστοῦμε τὶς συνέπειες τῶν
πράξεών μας.

Ἀλλὰ πρὶν φτάσουμε στὸ χρέος, φτάσαμε νὰ
διαλύσουμε τὴν οἰκογένεια, νὰ χαλαρώσουμε
τοὺς δεσμοὺς συγγενείας καὶ αἵματος ποὺ μᾶς
ἔνωναν, νὰ ἀποδεχθοῦμε ἓνα σύγχρονο νικολαι-
τισμό, νὰ χωρίζουμε τὰ ἀνδρόγυνα γιὰ ψήλου
πήδημα καὶ νὰ διεκδικοῦμε τὸ κλείσιμο στὸν
ἑαυτὸ μας, σὰν νὰ εἶναι ἀνάγκη σὲ λανθάνουσα
κατάσταση. Ἄν δὲν κατανοήσουμε πῶς ὁ προ-
ορισμὸς μας εἶναι ἡ μία ποίμνη τοῦ ἐνὸς Ποι-
μένος καὶ δὲν ξεκινήσουμε τὴν ἐπιστροφή μας
στὶς παραδοσιακὲς μας ἀξίες, οἱ δοκιμασίες μας
δὲν θὰ ἔχουν τέλος!

Χαῖρε, αὐλὴ λογικῶν προβάτων.

Μοῦ ἔρχεται στὸ νοῦ τώρα τὸ δεκαπε-
νταύγουστο, ποὺ γιορτάζουμε τὴν κοίμηση τῆς
Θεοτόκου! Ὁ καιρὸς αἵθριος καὶ ζεστός καὶ ὅλη
ἡ Ἑλλάδα σηματοδοτισμένη νὰ γιορτάζει τὴν
Παναγία! Ἐκκλησιᾶς καὶ ἐξωκλήσια ἀπὸ
βραδύς γεμάτα μελωδίες καὶ εὐωδίες, νὰ ἀναπέ-
μπουν ὕμνους στὸ ὄνομα τῆς Μητέρας τοῦ Χρι-

στοῦ, κάτι σὰν Ἀνάσταση τοῦ καλοκαιριοῦ κι ὁ λαὸς μὲ κατάνυξη νὰ παρακολουθεῖ καὶ νὰ λάμπει ἀπὸ ἓνα ὑπερφυσικὸ φῶς, ποὺ φωτίζει τὴ νύχτα, ἀλλὰ καὶ τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων! Οὐμᾶμαι ἓνα τέτοιο δεκαπενταύγουστο ἐπάνω στὴ

Βλάστη μὲ τοὺς Βλάχους νὰ μὲ φιλοξενοῦν καὶ νὰ μοῦ μεταδίδουν τὸ ἀγλίσμα τῶν ψυχῶν τους, καθὼς στὸν πανηγυρικὸ Ἑσπερινὸ εἶδα στὰ πρόσωπά τους τὴν ἀλλοίωση, ποὺ ἐπιφέρει ἡ ὑπέρβαση τῆς χοϊκῆς τους φύσης καὶ ἡ ἔκσταση τοῦ νοῦ σὲ ἐπουράνιες διαδρομές. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Παναγίας πεντακάθαρη, μὲ τὶς πέτρινες πλάκες στὸ πάτωμα φρεσκοασβεστωμένες, μὲ γιρλάντες στολισμένους τοὺς πολυελαίους τῆς καὶ ἀπλωμένες σειρὲς ἀπὸ ἐλληνικὲς σημαῖες, ποὺ ὁ ἄνεμος τὶς ἔκανε νὰ κινοῦνται ρυθμικά, λὲς καὶ ἀκολουθοῦσαν τὸ ρυθμὸ τῆς ψαλμωδίας, ποὺ ἠλέκτριζε τὸ

χώρο. Καὶ μετὰ τὸν Ἑσπερινὸ ὅλο τὸ ποίμνιο τῶν μεταρσιωμένων πιστῶν σὲ μία σειρὰ στὸ μεγάλο ἀλώνι τῆς πλατείας τοῦ χωριοῦ, σὰν μία οἰκογένεια χόρευε τοὺς παραδοσιακοὺς χορούς, φορεῖς τοῦ διαχρονικοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ.

Περίτεχνες βλάχικες φορεσιὲς ἀνακατεμένες μὲ τὰ φράγκικα καλαμοβράκια ἡμῶν τῶν ἀστῶν, ποὺ φιλοξενούμεσταν μὲ πολλὴ ἀγάπη ἀπὸ τοὺς ντόπιους φίλους μας, ἔδιναν τὴν αἴσθηση μιᾶς αὐλῆς τῶν θαυμάτων. Ἡ δικὴ μου αἴσθηση ἦταν σὰν νὰ βρισκόμουν στὴν αὐλὴ τῆς Ἀρχόντισσας Παναγίας, ποὺ μᾶς ὑποδέχονταν ὁλόχαρη μ' ἓνα συγκρατημένο μειδίαμα, τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Ἰησοῦ τῆς!

Χαῖρε, ἀοράτων ἐχθρῶν ἀμυντήριον.

Οἱ πειρασμοὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι ἓνα μεγάλο κεφάλαιο τῆς ζωῆς του, καθὼς ὁ μὲν διάβολος ἐργάζεται νυχθημερὸν φυτεύοντας λογισμοὺς στὸ κεφάλι μας καὶ γαργαλώντας τὰ πάθη μας, ὁ δὲ Θεὸς μᾶς θέλει φιλότιμους ἀγωνιστὲς ἄσπλαχνους σφαιγιαστὲς τῶν παθῶν μας. Σ' αὐτὴ τὴ διεγκυστίνδα, ποὺ μοιάζει καὶ μὲ τὴν κόψη τοῦ ξυραφιοῦ, καλούμαστε νὰ μετέχουμε καὶ νὰ βαδίζουμε ὅλοι,

εἴτε τὸ ἔχουμε συνειδητοποιήσει εἴτε ὄχι, ἀφοῦ αὐτὴ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν προαίρεσή μας καθορίζει καὶ τὴ θέση μας στὸ ποίμνιο τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας στὴν ἀέναη δοκιμασία τῆς αἰώνιας ζωῆς.

Λένε οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας πὼς ἀστέρας ἀπὸ ἀστέρα διαφέρει εἰς δόξαν, σὰν νὰ λέμε ψυχὴ ἀπὸ ψυχὴ διαφέρει σὲ καθαρότητα, σὲ λαμπρότητα καὶ σὲ ποιότητα ζωῆς αἰωνίου. Αὐτὸ μᾶς ὑπόσχεται καὶ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ὅπως ἔχει διατυπωθεῖ καὶ στοὺς μακαρισμοὺς στὴν ἐπὶ τοῦ ὅρου ὁμιλία τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἐπίσης οἱ Πατέρες μᾶς ἔχουν πεῖ καὶ τὸ «ἄρατε τοὺς πειρασμοὺς καὶ οὐδεὶς ὁ σωζόμενος», ποὺ σημαίνει πὼς τελικὰ ὁ διάβολος μὲ τὶς διαβολιὲς του ἐργάζεται γιὰ τὴ σωτηρία μας, ἂν καὶ οἱ προθέσεις του εἶναι νὰ μᾶς κάνει κακό, γιὰτὶ αὐτὴ εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ δύστυχου, τὸ νὰ μᾶς ταλαιπωρεῖ καὶ νὰ μᾶς κάνει τὴ ζωὴ δύσκολη, ἀλλὰ ἔτσι μᾶς δίνει τὴν εὐκαιρία νὰ ποῦμε κι ἐμεῖς μὲ τὴ σειρὰ μας τὸ «δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν», νὰ ζητήσουμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς πρεσβεῖες τῆς Παναγίας μας καὶ νὰ εὐαρεστήσουμε τὸ Θεό, προσπαθώντας νὰ ὑπερβοῦμε τὶς μικρότητες τῶν παθῶν μας καὶ νὰ γίνουμε

χρήσιμοι στους συνανθρώπους μας, μέσα από ένα πνεῦμα θυσίας, προσφορᾶς καὶ ἀγάπης. Στὸν ἀγώνα μας αὐτό, ἐμεῖς οἱ ἀχθοφόροι τῆς ζωῆς, πολλές φορές ἔχουμε πεῖ καὶ θὰ λέμε ὅσο ζοῦμε τὸ «βοήθα Παναγιά», νὰ ξεπεράσουμε κι αὐτοὺς τοὺς πειρασμοὺς τοῦ μισόκαλου.

Χαῖρε, παραδείσου θυρῶν ἀνοικτήριον.

Ὅταν οἱ Πρωτόπλαστοι ἐκδιώχθηκαν λόγῳ τῆς παρακοῆς τους ἀπὸ τὸν παράδεισο τῆς τρυφῆς, τῆς μακαρίας δηλαδὴ ζωῆς, ἔκλαψαν πικρά. Αὐτὸ δείχνει κάπως καὶ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, πὺ στερήθηκαν οἱ προγονοὶ μας ἀπὸ μιὰ ἀπερισκεψία, βασικὰ ἀπὸ τὴν ἐκμετάλλευσή ἀπὸ τὸν πονηρὸ τῆς φιλοδοξίας τους νὰ γίνουν κι αὐτοὶ θεοί, ὅπως ὁ Θεός. Ἐκ πρώτης ὄψεως αὐτὸ φαίνεται

σὰν μία βαριάς μορφῆς ἀνοησία, ἀλλὰ ἔτσι ἀποκαλύπτεται πὺ ἦταν ἐμπαθεῖς καὶ πὺ εἶχαν τὴν ὑποχρέωση ἔναντι τοῦ Θεοῦ, πὺ τοὺς παραχώρησε δωρεὰν χῶρο ἐγκατάστασης μὲ πλήρη διατροφή, νὰ ἐλέγχουν τὰ πάθη τους κι ἔτσι νὰ ἀποδεικνύεται πρακτικὰ ἡ προαίρεσή τους νὰ κάνουν ὑπακοή στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

Αὐτὸ ἰσχύει καὶ σήμερα, καθὼς συνεχῶς βιώνουμε καθημερινὰ καὶ σὲ κάθε μας ἐνέργεια τὸ δίλημμα Χριστὸς ἢ Μαμωνάς. Βέβαια τὰ ὅρια πολλές φορές εἶναι δυσδιάκριτα, ἐπειδὴ ἔχουμε πλέον ἀμβλύες συνειδήσεις, θολὰ κριτήρια γιὰ τὸ τί εὐαρεστεῖ καὶ τί ὄχι τὸ Θεό. Συνήθως χαρίζομαστε στὸν ἑαυτὸ μας καὶ κάνουμε πὺ δὲν καταλαβαίνουμε τί εἶναι αὐτὸ πὺ δὲν εἶναι σωστό, ἐνῶ δὲν θέλει καὶ πολὺ μυαλὸ γιὰ νὰ τὸ καταλάβουμε, ἀλλὰ εἶναι γεγονὸς πὺ περπατᾶμε καὶ ἐπὶ ξυροῦ

ἀκμῆς. Ὁ ἄνθρωπος σὰν ἀτελὲς ὃν κάνει ἀναπόφευκτα λάθη. Ἡ τελειότητα ἀνήκει στὸ Θεό, ἐνῶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὴ παραμένει στόχος πρὸς τὸν ὁποῖο ὑποχρεοῦται νὰ κατευθύνεται. Ἀμαρτία θὰ ἔλεγα πὺ εἶναι τὸ νὰ μὴν κατευθυνόμαστε πρὸς τὸ στόχο, πὺ εἶναι ἡ ἀγιότητα καὶ ἡ τελειότητα, πρὸς τίς ὁποῖες μᾶς καλεῖ ὁ Θεός, ἐνῶ οἱ πτώσεις ἀπλὰ ἀπαιτοῦν ἀνορθώσεις.

Στὴν πορεία μας πρὸς τὸ στόχο, πὺ εἶναι ἡ σωτηρία μας καὶ ὁ παράδεισος, σίγουρα χρειαζόμαστε βοήθεια κι αὐτὴ τὴ βοήθεια μπορεῖ νὰ μᾶς τὴ δώσει ἡ Παναγία μας, ἀρκεῖ νὰ τὴν ἐπικαλεστοῦμε. Ὅχι βέβαια μόνο στὴ μεγάλη ἀνάγκη νὰ φωνάζουμε βοήθα Παναγιά, ἀλλὰ καὶ στὴν καθημερινότητά μας, δίπλα στὸ γλυκύτατο Ἰησοῦ μας Χριστό, τοῦ ὁποῖου τὸ ἔλεος πρέπει συνεχῶς καὶ ἀδιαλείπτως νὰ ζητοῦμε, νὰ λέμε καὶ τὸ Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Συνεχίζεται...

ΧΡΙΣΤΟΣ

ΑΝΕΣΤΗ